

Signatur P.

0 1 2 3 2 - 0001 000

Datum 1. Feb. 1938

Le Temps (Paris)

Nr. 27903

Naissance d'une princesse royale aux Pays-Bas

Le communiqué officiel

Amsterdam, 31 janvier.

Son altesse royale la princesse Juliana a donné le jour à une belle fille, à 9 h. 47 ce matin. L'état de la mère et du bébé est très satisfaisant.

Amsterdam, 31 janvier.

A 9 h. 35, l'opérateur du fil privé au palais a reçu le message suivant : « Une princesse est née. Que les autorités militaires se tiennent prêtes. Cinquante et un coups de canon. » Quelques instants plus tard, la nouvelle était répandue à travers le monde.

Le prince Aschwin, frère du prince Bernhard, est arrivé au palais ce matin. M. Colijn, premier ministre, et M. Beelarts Von Blokland, vice-président du Conseil d'Etat, sont toujours à la Haye. On ne sait encore s'ils se rendront à Soetsdijk ce soir ou demain.

0 1 2 3 2 _ 0002 000

Beatrice
P
Signatur.....

Datum 1. Feb. 1938

The Times (London)

Nr. 47907

Princess of the Netherlands

The birth of a daughter to the PRINCESS JULIANA of the NETHERLANDS, and a grandchild to QUEEN WILHELMINA, has brought to the Dutch nation and its Royal Family congratulations of a warmth and range altogether unusual even by the standards of these happy dynastic occasions. By one of those spontaneous movements of popular feeling which are as incalculable as they are decisive, this has been marked in anticipation as no ordinary royal birth. The reasons for the zeal and speculation with which the event has been awaited everywhere are not to be defined with certainty. No doubt they include a natural anxiety for the perpetuation of one of the historic dynasties of Europe, which for nearly half a century has hung upon a single genealogical thread, veneration for a QUEEN who ranks as the senior among the reigning Sovereigns of Europe, and delight in the ease and grace with which the PRINCESS and her husband have linked their royal estate with the common lives and interests of their contemporaries of more humble rank. English people, who place so high a value on their own monarchy as a social institution, have readily recognized the same spirit in the Netherlands, and have applauded a young PRINCE and PRINCESS who have so conspicuously made themselves the natural representatives of the youth of their nation. To the Dutch people themselves—for whom there has been no comparable topic of public interest since the stork superseded all other emblems of the season on their Christmas cards—yesterday was a day of universal jubilation only to be paralleled by that which followed the birth of PRINCESS JULIANA herself in April, 1909.

Although the House of Orange-Nassau must be taken in the strict sense to end with QUEEN WILHELMINA, PRINCESS JULIANA being a daughter of Mecklenburg-Schwerin and her new-born child of Lippe-Biesterfeld, it has been very naturally decreed that the historic territorial title of WILLIAM the SILENT shall be assumed by the two Princesses who now stand first and second in the succession. The younger of them will accordingly bear the styles of PRINCESS of the NETHERLANDS, PRINCESS of ORANGE-NASSAU, and PRINCESS of LIPPE-BIESTERFELD. Whether she is destined to succeed her grandmother and mother on the Throne is of course a matter for the future; but it is curious at present to note the continuance of a spell that has hung over the Netherlands for many years. The last male Sovereign was born as long ago as 1817. But it has been anything but a baneful spell. Dutchmen, whose country, under the benign rule of QUEEN WILHELMINA, has survived almost half a century of the distracted history of Europe in peace and social concord, can have no misgivings about the prospect of a succession of female reigns. Nor can their English friends, subjects of another dynasty whose future seems to be with its daughters rather than its sons, doubt that fifty-one guns are quite enough to make a public holiday. Is not the youngest of them

Princess of the Netherlands

The birth of a daughter to the PRINCESS JULIANA of the NETHERLANDS, and a grandchild to QUEEN WILHELMINA, has brought to the Dutch nation and its Royal Family congratulations of a warmth and range altogether unusual even by the standards of these happy dynastic occasions. By one of those spontaneous movements of popular feeling which are as incalculable as they are decisive, this has been marked in anticipation as no ordinary royal birth. The reasons for the zeal and speculation with which the event has been awaited everywhere are not to be defined with certainty. No doubt they include a natural anxiety for the perpetuation of one of the historic dynasties of Europe, which for nearly half a century has hung upon a single genealogical thread, veneration for a QUEEN who ranks as the senior among the reigning Sovereigns of Europe, and delight in the ease and grace with which the PRINCESS and her husband have linked their royal estate with the common lives and interests of their contemporaries of more humble rank. English people, who place so high a value on their own monarchy as a social institution, have readily recognized the same spirit in the Netherlands, and have applauded a young PRINCE and PRINCESS who have so conspicuously made themselves the natural representatives of the youth of their nation. To the Dutch people themselves—for whom there has been no comparable topic of public interest since the stork superseded all other emblems of the season on their Christmas cards—yesterday was a day of universal jubilation only to be paralleled by that which followed the birth of PRINCESS JULIANA herself in April, 1909.

Although the House of Orange-Nassau must be taken in the strict sense to end with QUEEN WILHELMINA, PRINCESS JULIANA being a daughter of Mecklenburg-Schwerin and her new-born child of Lippe-Biesterfeld, it has been very naturally decreed that the historic territorial title of WILLIAM the SILENT shall be assumed by the two Princesses who now stand first and second in the succession. The younger of them will accordingly bear the styles of PRINCESS of the NETHERLANDS, PRINCESS of ORANGE-NASSAU, and PRINCESS of LIPPE-BIESTERFELD. Whether she is destined to succeed her grandmother and mother on the Throne is of course a matter for the future; but it is curious at present to note the continuance of a spell that has hung over the Netherlands for many years. The last male Sovereign was born as long ago as 1817. But it has been anything but a baneful spell. Dutchmen, whose country, under the benign rule of QUEEN WILHELMINA, has survived almost half a century of the distracted history of Europe in peace and social concord, can have no misgivings about the prospect of a succession of female reigns. Nor can their English friends, subjects of another dynasty whose future seems to be with its daughters rather than its sons, doubt that fifty-one guns are quite enough to make a public holiday. Is not the youngest of three princesses the special favourite of the fairies?

0 1 2 3 2 - 0003 000

Signatur *Beatrice*

Datum 1. Feb. 1938

The Times (London)

Nr. 47907

DUTCH ROYAL BIRTH

DAUGHTER FOR THE PRINCESS

POPULAR REJOICING

From Our Own Correspondent

THE HAGUE, JAN. 31

Princess Juliana gave birth to a daughter at the Palace at Soestdyk at 9.47 this morning. Both mother and child are doing well. The baby Princess is a little over normal weight. Her name will be made known to-morrow morning, when her father, Prince Bernhard, will register the birth in the books of the Burgomaster of Soestdyk.

When, a quarter of an hour after the event, the news reached the public through the firing of a salute of 51 guns in various parts of the country, or through the blowing of many ships' sirens, people rushed into the streets, anxious to find out whether the child was a boy or a girl. Special editions of the newspapers quickly appeared with bulletins announcing the birth of a Princess, and were eagerly bought up.

To-morrow will be a public holiday. The Stock Exchange, on learning the news to-day, did no business, and to-morrow it will close after the morning session.

In addition to the members of the Royal family there were present at the Palace Princess Armgard and Prince Aschwin, Prince Bernhard's brother, who arrived by motor-car from Germany only a few minutes before the child was born. The news was spread over the country and beyond by the broadcasting stations.

THE PROCLAMATION

In many towns heralds went round proclaiming the birth of the Princess. In Baarn, where the Palace is situated, the following proclamation was read:—

The burghers of Baarn are hereby acquainted that to-day, at the Palace of Soestdyk, the birth of a Princess took place. May it please God that she should thrive and flourish to the joy of her Princely parents, and to the wellbeing of the Fatherland. Long live the Princely couple.

The scenes in the streets this afternoon were marked chiefly by a display of

abandoned joy on the part of the youthful members of the population, who, clad in fantastic costume, went running and jumping through the streets, singing the national anthem and songs. To-night all were joined in the festivities, and exuberant joy is being displayed in the streets by young and old. All the cities have been transformed into festive centres, and look like so many fairs. The crowds are everywhere displaying the Orange colours in their attire and in such things as toy trumpets and the cane walking-sticks that by tradition are reserved for such momentous occasions.

In the West Indies the firing of guns brought business to a standstill and marked the beginning of great festivities. In a broadcast address the Governor-General spoke of the unity felt with the mother country and of faith in the House of Orange.

In various towns of Holland orange trees are being planted. In Amsterdam will be planted a tree specially brought from the town of Orange, in the South of France, where the House of Orange had its beginnings.

Special sittings of the First and Second Chambers will be held on Wednesday afternoon. An amnesty has been announced for delinquents in the Army and Navy.

THE ROYAL HOUSE

The immense interest taken by the public may be explained by the great rarity in recent years of such domestic events in the Royal House of the Netherlands. There has been no previous birth in the Palace since that of Princess Juliana herself in 1909, and before that there were only two in nearly 60 years, the Queen's in 1880 and that in 1851 of her half-brother, Alexander, who succeeded his elder brother, William, as Prince of Orange, in 1879, and died unmarried in 1884. That elder brother had been born in 1840. Thus, in almost a century until now there have been but four births of Princes or Princesses of the House of Orange in the direct succession to the Throne.

The wedding of Princess Juliana and Prince Bernhard of Lippe-Biesterfeld took place at The Hague on January 7 last year.

THE KING'S MESSAGE OF CONGRATULATION

The King and Queen sent a message of congratulation to Princess Juliana as soon as the news of the birth of a daughter was received in England yesterday.

There will be a special service of rejoicing and thanksgiving at the Dutch Church in Austin Friars on Friday.

In celebration of the event the Netherlands Chamber of Commerce in London will give an afternoon reception at the Grocers' Hall next week. The Lord Mayor and the Netherlands Minister, Jonkheer de Marees van Swinderen, will be present.

leden leefde, kan niet in verband gebracht worden met de Prinses Beatrix, die thans in haar wiegje te Soestdijk ligt en die, temidden van de woelige feestvreugde, in veler gedachten was.

0 1 2 3 2- 0005 000

Signatur.....

Datum 2. Feb. 1938.....

The Times (London)

Nr. 47908

DUTCH ROYAL BABY NAMED

PRINCESS BEATRIX

FROM OUR OWN CORRESPONDENT

THE HAGUE, FEB. 1

The birth of Princess Juliana's daughter was registered by the Burgomaster of Baarn at the Soestdyk Palace this evening. Prince Bernhard signed the register, and the witnesses were Dr. Colijn, the Prime Minister, and Jonkheer Beelaerts van Blokland. The names and titles of the infant Princess, as entered in the register, are Beatrix Wilhelmina Armgard, Princess of Orange-Nassau and Princess of Lippe-Biesterfeld. The name Beatrix was chosen because of its benign Latin meaning. The two other names are those of her grandmothers, Queen Wilhelmina and Princess Armgard, the mother of Prince Bernhard. A fund has been founded called the Princess Beatrix Fund to which people who would otherwise have given presents to the Royal baby are invited to contribute. The proceeds are to be used for charity.

The official bulletin issued to-day by Dr. De Groot said that Princess Juliana had had a fairly good night and that the condition of mother and child to-day gave cause for satisfaction.

To-day was celebrated as a national holiday. In a broadcast to the nation this afternoon Dr. Colijn said that the joy felt in the peasant's hut was the same as that in Court and Government circles. Referring to "the extraordinary ties connecting Holland and Orange," he said:—

Holland and Orange have become one and grown into one. We can hardly think of the one without the other. Therefore the fear that this should ever cease had troubled us from time to time. From 1890 to 1909 Queen Wilhelmina was the only descendant of the House of Orange. At last Princess Juliana was born, but the tie remained weak because between 1890 and 1938 it depended solely on two mortal people. Our fears had now fallen away, and that explained the national rejoicing. The joyfulness of our people as a whole is strongly mingled with historical feelings. The Court has, so to speak, opened a window through which we can again look over wide fields into the future.

AMSTERDAM, Feb. 1.—King George and Queen Elizabeth sent a basket of red roses tied with the British colours to the Palace at Soestdyk this morning. It was accompanied by a personal message of congratulation from the King and Queen, which was attached to the bouquet.—*Reuter.*

0 1 2 3 2 + 0006 000

Signatur.....

Datum 3. Feb. 1938

The Times (London)

Nr. 47909

PRINCESS BEATRIX

**GREETINGS FROM THE
STATES-GENERAL**

FROM OUR OWN CORRESPONDENT
THE HAGUE, FEB. 2

In a *communiqué* issued this afternoon, Dr. de Groot, the Court Physician, announced that he was satisfied with the condition of Princess Juliana and her baby.

The First and Second Chambers met to-day in extraordinary session to hear the official announcement of the birth of Princess Beatrix. Nearly all the members were present with the exception of the Communists. Baron de Vos van Steenwyk, the President of the Upper House, referred to the new Princess as "a pearl chosen with Fatherly care and added to the chaplet of love with which God has decorated Holland."

The Burgomaster of Baarn has given some particulars about the signing of the register by Prince Bernhard. The Prince, laughing happily, produced his daughter on a yellow silk cushion, and Dr. Colijn, the Prime Minister, himself opened the door of the room, saying that he felt happy at being the first to do so for the new Princess.

0 1 2 3 2 : 000 7 000

Neue Freie Presse (Wien)

Nr. 26367

Signatur.....

Datum

5. Feb. 1938

Das Horoskop der holländischen Prinzessin.

Im Beisein des Bürgermeisters von Baarn, Jonkheer G. C. J. van Keenen, des Ministerpräsidenten Doktor Colijn und des Vizepräsidenten des Staatsrates Jonkheer Frans Beelerts van Blokland hat nun Prinz Bernhard in dem reichgeschmückten Speisesaal des neu erbauten Flügels des Schlosses Soestdyk sein Kind auf den Namen Beatrix Wilhelmina Armgard eintragen lassen. Die Wahl fiel auf Beatrix, weil die Prinzessin damit noch der englischen Prinzessin gleichen Namens genannt wird und ferner, wie die Mutter, Prinzessin Juliana, wünschte, damit das Kind den Namen der Heldin eines bekannten holländischen Märchens trage. Die beiden anderen Namen erhielt das Kind nach den beiden Großmüttern.

Die blauäugige, blondhaarige Beatrix liegt in der Wiege und in den Windeln, in denen vor achtundzwanzig Jahren schon ihre Mutter lag. Großmama Wilhelmine hatte für ihre künftige Enkelin alles sorgsam aufgehoben. Rings um den Palast sind Sperrkordons gezogen, um Mutter und Kind die notwendige Ruhe zu sichern, denn auf den Straßen Hollands, in den Städten und in den Dörfern spielen die Blasorchester, tanzen die Bürger im Freien, steigen die Freudenraketen gegen den Himmel. Selbst der kalte Februarregen vermag die Begeisterung der Holländer nicht zu dämpfen — sie singen nach Herzenslust, fassen einander an den Händen und veranstalten Reigentänze, was ein in Holland nicht gerade gewohntes Bild ergibt.

Aber auch in Ländern, die von dem freudigen Ereignis nicht unmittelbar betroffen sind, hat sich die Spannung der langen Erwartung in Sympathiekundgebungen Luft gemacht. So wurden im Queens Hospital in London am selben Tage wie die kleine Beatrix fünf Mädchen und ein Knabe geboren — da damals der Name Beatrix noch nicht feststand, erhielten vier der Mädchen den Namen Juliana, das fünfte den Namen Wilhelmina und der Knabe den Namen Bernhard.

Ein bekannter englischer Astrologe beeilte sich, das Horoskop der kleinen Prinzessin zu berechnen und zu deuten. Nichts ist in England an diesem Tage aufmerksamer gelesen worden als die Worte dieses Propheten: „Die Geburt der Prinzessin hat nur die Ansicht der Astrologen bestätigt, die keinen Anlaß gehabt hatten, eine männliche Geburt zu erwarten. Da Prinzessin Julianas „drittes Haus“ im Horoskop von weiblichen Zeichen beherrscht wird, konnte kein Zweifel darüber herrschen, daß ihr erstes Kind ein Mädchen werden

würde. Zudem wurden diese Anzeichen von anderen Konstellationen bestätigt.

Eine ungewöhnliche Persönlichkeit.

Allerdings haben wir in der kleinen Prinzessin eine recht ungewöhnliche Persönlichkeit vor uns, wie ihr Horoskop zeigt. Als sie zur Welt kam, befand sich die Sonne im Tierkreiszeichen des Wassermanns, dem Symbol des Idealismus, der Mystik, der Humanität. Die kleine Beatrix wird dereinst eine besonders starke Beziehung zum Volke haben, sie wird, wie nur sehr wenige Menschen, mit dem Volke fühlen und denken und sich von ihm beeinflussen lassen. Ihr Verständnis für die Notwendigkeiten des höfischen Lebens wird recht gering sein, denn ihr Gang zur Demokratie, ja zu einer deutlichen Stellungnahme für die untersten Schichten des Volkes ist unverkennbar.

Der Sinn für das Detail wird ihr fehlen. Ihr liegt mehr die große und ungefähre Linie, und viele ihrer Pläne haben Aussicht auf Erfolg, vor allem dann, wenn sie anderen zugute kommen sollen und nicht ihr selbst. Das im Augenblick ihrer Geburt über dem Horizont aufsteigende Tierkreiszeichen Widder macht sie sehr selbstbewußt, sicher und selbständig, aber einige andere starke Einflüsse geben ihr die Gabe, Eindrücke aufzunehmen, Gefühlen zu folgen und der Eingebung des Augenblickes zu gehorchen. Bei allen günstigen Konstellationen dürfen auch die ungünstigen nicht übersehen werden — sie wird viel planen, aber nicht alle Pläne werden gelingen.

Die Frage der Regentschaft.

Zweifellos wird sie die Liebe des Volkes, zu dem sie sich immer zählen wird, für sich haben. Ihre reformatorischen Absichten, ihr Bruch mit der Konvention, ihre Betonung des Weltanschaulichen werden dazu sehr beitragen. Dennoch wird sie mit der Theorie im allgemeinen mehr Erfolg haben als mit der Praxis ihrer Ideen. Die Prinzessin wird ihre soziale Stellung nicht verlieren, aber es ist eine offene Frage, ob sie auch auf den Thron gelangen wird. Es ist nicht aus-

geschlossen, daß sie noch einen Bruder bekommt, der später die Regierung übernehmen wird.

Prinzessin Beatrix wird ein ehrgeiziger, geistiger, eigenwilliger Mensch sein, der Sinn für Romantik und für den großen Schwung begeisternder Ideen hat. Es wird eine Frage ihrer Erziehung sein, wie weit sie die innere Kraft besitzen wird, mit ihren Enttäuschungen fertig zu werden und die Widerstände zu besiegen, die ihre eigene Familie ihren manchmal vielleicht allzu kühnen Reformgedanken entgegenzusetzen wird.

Schließlich wird sie auch noch das Problem ihrer Ehe zu lösen haben. Es ist nämlich nicht wahrscheinlich, daß sie den Mann, den sie lieben wird, heiraten darf. Und überhaupt beweist die Besehung ihres „zwölften Hauses“, wie die Astrologen ein bestimmtes Feld des Horoskops bezeichnen, daß nur wenige ihrer vielen Herzenswünsche erfüllt werden dürften. So zeigt auch das Lebensbild der kleinen Prinzessin Beatrix ein wechselvolles, aber zweifellos interessantes, über dem Durchschnitt stehendes Schicksal.“

Das Horoskop der holländischen Prinzessin.

Im Beisein des Bürgermeisters von Baarn, Jonkheer G. C. J. van Keenen, des Ministerpräsidenten Doktor Colijn und des Vizepräsidenten des Staatsrates Jonkheer Frans Beelerts van Blokland hat nun Prinz Bernhard in dem reichgeschmückten Speiseaal des neu erbauten Flügels des Schlosses Soestdyk sein Kind auf den Namen Beatrix Wilhelmina Armgard eintragen lassen. Die Wahl fiel auf Beatrix, weil die Prinzessin damit nach der englischen Prinzessin gleichen Namens genannt wird und ferner, wie die Mutter, Prinzessin Juliana, wünschte, damit das Kind den Namen der Gelbin eines bekannten holländischen Märchens trage. Die beiden anderen Namen erhielt das Kind nach den beiden Großmüttern.

Die blauäugige, blondhaarige Beatrix liegt in der Wiege und in den Windeln, in denen vor achtundzwanzig Jahren schon ihre Mutter lag. Großmama Wilhelmine hatte für ihre künftige Enkelin alles sorgsam aufgehoben. Rings um den Palast sind Sperrkordons gezogen, um Mutter und Kind die notwendige Ruhe zu sichern, denn auf den Straßen Hollands, in den Städten und in den Dörfern spielen die Blasorchester, tanzen die Bürger im Freien, steigen die Freudenraketen gegen den Himmel. Selbst der kalte Februarregen vermag die Begeisterung der Holländer nicht zu dämpfen — sie singen nach Herzenslust, fassen einander an

den Händen und veranstalten Reigentänze, was ein in Holland nicht gerade gewohntes Bild ergibt.

Aber auch in Ländern, die von dem freudigen Ereignis nicht unmittelbar betroffen sind, hat sich die Spannung der langen Erwartung in Sympathiekundgebungen Luft gemacht. So wurden im Queens Hospital in London am selben Tage wie die kleine Beatrix fünf Mädchen und ein Knabe geboren — da damals der Name Beatrix noch nicht feststand, erhielten vier der Mädchen den Namen Juliana, das fünfte den Namen Wilhelmina und der Knabe den Namen Bernhard.

Ein bekannter englischer Astrologe beeilte sich, das Horoskop der kleinen Prinzessin zu berechnen und zu deuten. Nichts ist in England an diesem Tage aufmerksamer gelesen worden als die Worte dieses Propheten: „Die Geburt der Prinzessin hat nur die Ansicht der Astrologen bestätigt, die keinen Anlaß gehabt hatten, eine männliche Geburt zu erwarten. Da Prinzessin Julianas „drittes Haus“ im Horoskop von weiblichen Zeichen beherrscht wird, konnte kein Zweifel darüber herrschen, daß ihr erstes Kind ein Mädchen werden

würde. Zudem wurden diese Anzeichen von anderen Konstellationen bestätigt.

Eine ungewöhnliche Persönlichkeit.

Allerdings haben wir in der kleinen Prinzessin eine recht ungewöhnliche Persönlichkeit vor uns, wie ihr Horoskop zeigt. Als sie zur Welt kam, befand sich die Sonne im Tierkreiszeichen des Wassermanns, dem Symbol des Idealismus, der Mystik, der Humanität. Die kleine Beatrix wird dereinst eine besonders starke Beziehung zum Volke haben, sie wird, wie nur sehr wenige Menschen, mit dem Volke fühlen und denken und sich von ihm beeinflussen lassen. Ihr Verständnis für die Notwendigkeiten des höfischen Lebens wird recht gering sein, denn ihr Hang zur Demokratie, ja zu einer deutlichen Stellungnahme für die untersten Schichten des Volkes ist unverkennbar.

Der Sinn für das Detail wird ihr fehlen. Ihr liegt mehr die große und ungefähre Linie, und viele ihrer Pläne haben Aussicht auf Erfolg, vor allem dann, wenn sie anderen zugute kommen sollen und nicht ihr selbst. Das im Augenblick ihrer Geburt über dem Horizont aufsteigende Tierkreiszeichen Widder macht sie sehr selbstbewußt, sicher und selbständig, aber einige andere starke Einflüsse geben ihr die Gabe, Eindrücke aufzunehmen, Gefühlen zu folgen und der Eingebung des Augenblickes zu gehorchen. Bei allen günstigen Konstellationen dürfen auch die ungünstigen nicht übersehen werden — sie wird viel planen, aber nicht alle Pläne werden gelingen.

Die Frage der Regentschaft.

Zweifellos wird sie die Liebe des Volkes, zu dem sie sich immer zählen wird, für sich haben. Ihre reformatorischen Absichten, ihr Bruch mit der Konvention, ihre Betonung des Weltanschaulichen werden dazu sehr beitragen. Dennoch wird sie mit der Theorie im allgemeinen mehr Erfolg haben als mit der Praxis ihrer Ideen. Die Prinzessin wird ihre soziale Stellung nicht verlieren, aber es ist eine offene Frage, ob sie auch auf den Thron gelangen wird. Es ist nicht aus-

geschlossen, daß sie noch einen Bruder bekommt, der später die Regierung übernehmen wird.

Prinzessin Beatrix wird ein ehrgeiziger, geistiger, eigenwilliger Mensch sein, der Sinn für Romantik und für den großen Schwung begeisternder Ideen hat. Es wird eine Frage ihrer Erziehung sein, wie weit sie die innere Kraft besitzen wird, mit ihren Enttäuschungen fertig zu werden und die Widerstände zu besiegen, die ihre eigene Familie ihren manchmal vielleicht allzu kühnen Reformgedanken entgegenzusetzen wird.

Schließlich wird sie auch noch das Problem ihrer Ehe zu lösen haben. Es ist nämlich nicht wahrscheinlich, daß sie den Mann, den sie lieben wird, heiraten darf. Und überhaupt beweist die Befehung ihres „zwölften Hauses“, wie die Astrologen ein bestimmtes Feld des Horoskops bezeichnen, daß nur wenige ihrer vielen Herzenswünsche erfüllt werden dürften. So zeigt auch das Lebensbild der kleinen Prinzessin Beatrix ein wechselvolles, aber zweifellos interessantes, über dem Durchschnitt stehendes Schicksal.

0 1 2 3 2 - 0008 000

Signatur *P. Beatrix*

Datum **7. Feb. 1938**

Nieuwe Rotterdamsche Courant

Nr. **63**

PRINS BERNHARD MET ZIJN DOCHTER PRINSES BEATRIX

De eerste foto's van het prinsesje Beatrix vindt men hierbij afgedrukt. Wij meenden dat wij geen inbreuk moesten maken op afspraak om de foto's niet voor Maandagavond te publiceeren.

Minister Colijn, die vorige week in de St. Laurenskerk te den Haag stede naar aanleiding van de geboorte van het Prinsesje een rede heeft uitgesproken, heeft daarin o.a. medegedeeld, dat Prinsesje er prachtig uitziet en dat ieder moeder zulk een baby kon wenschen. De foto's hierbij toont aan, dat de uitspraak van dr. Colijn niet overdreven is geweest. Het prinsesje is, zoals men ziet, een wonder van een kind.

Pasgeboren kind onschuldigs over zijn jonge leven is zoo geboorte van elk vergeten, wanneer aanschouwd.

Elke Vader zal moeten zijn omgegaan, werd gefotografeerd, dat hiernevens is afgedrukt.

De overige foto's door Prins Bernhard, minister dr. H. Colijn, vice-president van de geboorte-acte, Soestdijk heeft plaats.

Al deze foto's zijn gepubliceerd.

Dit besluit is gelyk onbescheidenheid aan twee Nederlanden

De eerste foto's van Prinses Beatrix

Een foto van Prinses Beatrix, 48 uur oud, welke in den ochtend van 2 Februari door Prins Bernhard is gemaakt. De andere foto van de Prinses (rechts boven) is een dag eerder gemaakt, dus toen zij 24 uur oud was.

0 1 2 3 2 - 0009 000

Signatur *P. Beatrix, Koningin*

Datum 5. Mai 1938

Nieuwe Rotterdamsche Courant

Nr. 210

DE DOOP VAN PRINSES BEATRIX

*De aanwezigheid van Koning
Leopold en andere gasten*

Behalve de reeds eerder genoemde peten, t.w. de beide grootmoeders, prinses Alice van Groot-Britannië, hertog Adolf Friedrich van Mecklenburg, de prinses van Erbach-Schoenberg en gravin Kotzebue, zal ook de prins van Erbach-Schoenberg bij den doop van Prinses Beatrix tegenwoordig zijn.

Het bericht uit Brussel, over de aanwezigheid van Koning Leopold der Belgen, is ons sedert van bevoegde zijde bevestigd. Z. M. is inderdaad voornemens, de doopplechtigheid als gast bij te wonen. Zijn bezoek zal echter een geheel onofficieel karakter dragen. Hij zal, naar men aanneemt, op het paleis in het Noordeinde logeeren. De andere gasten worden verdeeld over het paleis in het Lange Voorhout en het Huis ten Bosch.

In tegenstelling met de bovengenoemden, zullen verschillende andere vorstelijke genoodigden en familieleden van Prins Bernhard niet aanwezig kunnen zijn, o.a. is het twijfelachtig of Prins Aschwin voor den doop kan overkomen.

Tot de verdere genoodigden zullen behooren: de ministers, de leden van den Raad van State en andere hooge colleges van staat, de Staten-Generaal, het corps diplomatique, het Int. Hof van Justitie, het gemeentebestuur van 's-Gravenhage, de commissarissen der Koningin, een aantal leden van de rechterlijke macht en hooggeplaatste militaire autoriteiten.

Het programma is nog niet vastgesteld. Naar men aanneemt, zal de plechtigheid om kwart voor twaalf beginnen. Over de regeling, de indeeling van den stoet, enz., zullen dezer dagen nadere bijzonderheden worden bekend gemaakt.

* * *

Ten vervolge op het Belgische persbericht aangaande de doopplechtigheid van Prinses Beatrix, wordt ons nader gemeld, dat de Koning der Belgen heeft goedgevonden, dat in verband met zijn tijdelijke afwezigheid eerst thans worde bekend gemaakt, dat Hoogstdezelve het Z. M. van den aanvang af aangeboden peetschap over de jonge Prinses heeft aanvaard en heeft toegezegd, bij den doop tegenwoordig te zullen zijn.

Nieuwe Rotterdamse Courant

Nr. 216

De doop van Prinses Beatrix op 12 Mei in Den Haag

Het programma voor de plechtigheid in de kerk en de samenstelling van den stoet

Het programma van de plechtigheden bij gelegenheid der bediening van den heiligen doop aan prinses Beatrix in de Groote Kerk in Den Haag op Donderdag 12 dezer des voormiddags te 11.45 uur, is als volgt vastgesteld:

De stoet van het Prinselijke gezin

De stoet, waarmede naar de kerk wordt gereden, bestaat uit: de kamerheer van H.K.H., mr. J. C. baron Baud en de particuliere secretaris van Z.K.H., jhr. mr. C. Dedel, gezeten in een galarijtuig, bespannen met twee paarden, gaande een lakei naast elk portier.

De dame du palais van de Koningin (d.d. grootmeesteres van H.K.H.), mevrouw H. Snouck Hurgronje, geb. jonkvr. van Tets en de d.d. grootmeester van H.K.H., E. H. Juckema van Burmania baron Rengers van Warmenhuizen, gezeten in een galarijtuig, bespannen met twee paarden, gaande een lakei naast elk portier;

een half eskadron met den standaard van het 2de regiment huzaren;

Prinses Juliana, Prins Bernhard en de jonggeboren prinses, gezeten in de gouden koets, bespannen met zes paarden, gaande een koetsier naast elk paard en drie lakeien naast elk portier;

de eskadrons-commandant der huzaren rechts en de oudste luitenant links naast de koets, ter hoogte van de achterwielen;

een half eskadron huzaren.

Hunnen Koninklijken Hoogheden wordt aan het paleis uitgeleide gedaan door den opperhofmaarschalk, jhr. V. E. A. Boreel van Oldenaller. Aan de deur van de kerk zullen Hunne Koninklijke Hoogheden worden ontvangen door den opperkamerheer, mr. W. J. baron van Lynden en den kamerheer Ph. J. graaf van Zuylen van Nijvelt.

Tevens zullen Hunne Koninklijke Hoogheden bij de deur van de kerk worden begroet door een commissie uit den kerkeraad der Ned. Herv. Gemeente te 's-Gravenhage en door een commissie uit het college van kerkvoogden van die gemeente, welke Hunne Koninklijke Hoogheden naar de consistoriekamer zullen geleiden. In de consistoriekamer wordt de komst van de Koningin en de vorstelijke gasten afgewacht.

De Koningin en de vorstelijke gasten zullen zich om 11.35 uur in auto's naar de Groote Kerk begeven, waarbij de opperhofmaarschalk uitgeleide doet.

De volgorde waarin de auto's rijden zal zijn als volgt:

1. De Koning der Belgen en de Koningin;
2. Prinses Bernhard van Lippe-Biesterfeld en Prinses Alice van Groot-Britannië;
3. De Prinses van Erbach-Schönberg en Hertog Adolf Friedrich van Mecklenburg;
4. Hertogin Adolf Friedrich van Mecklenburg, gravin Kotzebue en prins Ernst Aschwin van Lippe-Biesterfeld;
5. Prinses Helena van Erbach-Schönberg en graaf Kotzebue.

Aan de deur van de Groote Kerk worden Hunne Majesteit afgewacht en binnengeleid door de beide commissies, welke ook het Prinselijke gezin hebben ontvangen.

De plechtigheid in de kerk

In de consistoriekamer wordt door den eersten kamerheer-ceremoniemeester, jhr. A. G. Sickinghe, de stoet opgesteld als volgt:

1. de Koning der Belgen en de Koningin;
2. Prinses Bernhard van Lippe-Biesterfeld, Prinses Alice van Groot-Britannië en hertog Adolf Friedrich van Mecklenburg;
3. de prinses van Erbach-Schönberg, gravin Kotzebue en Prins Ernst Aschwin van Lippe-Biesterfeld;
4. Hertogin Adolf Friedrich van Mecklenburg, Prinses Helena van Erbach-Schönberg en graaf Kotzebue;
5. Prinses Juliana en Prins Bernhard.

Voorafgegaan door den opperceremoniemeester, J. H. F. graaf du Monceau, treden de vorstelijke gasten de kerk binnen; zij worden door kamerheeren naar hun plaatsen geleid.

Prinses Beatrix, de dame du palais van de Koningin, (d.d. grootmeesteres van Prinses Juliana), de d.d. grootmeester van H. K. H., de kamerheer van H. K. H. en de particuliere secretaris van Z. K. H. blijven in de consistoriekamer achter.

Na het einde van de toespraak van den predikant en nadat het formulier van den heiligen doop is voorgelezen, wordt het prinsesje, gedragen door de dame du palais van de Koningin, voorafgegaan door den d.d. grootmeester en gevolgd door de kamerheeren slippenhouders van den doopsluier, geleid ter zijde van den preekstoel.

Alvorens tot de doopsbediening wordt overgegaan, zal de dame du palais van de

Wenden

Koningin het prinsesje aan Prinses Juliana overgeven, die het Koninklijke kind ten doop zal houden.

Wanneer de heilige doop verricht is, wordt de godsdienstige plechtigheid met gebed en gezang geëindigd. Prinses Beatrix wordt met hetzelfde ceremonieel als bij het binnenkomen van de kerk, naar de consistoriekamer teruggeleid, ditmaal gedragen door Prinses Juliana, begeleid door Prins Bernhard, en thans gevolgd door de vorstelijke gasten, en voorafgegaan door den opperceremoniemeester.

De dame du palais van de Koningin (d.d. grootmeesteres van H.K.H.) en de d.d. grootmeester van H.K.H. volgen.

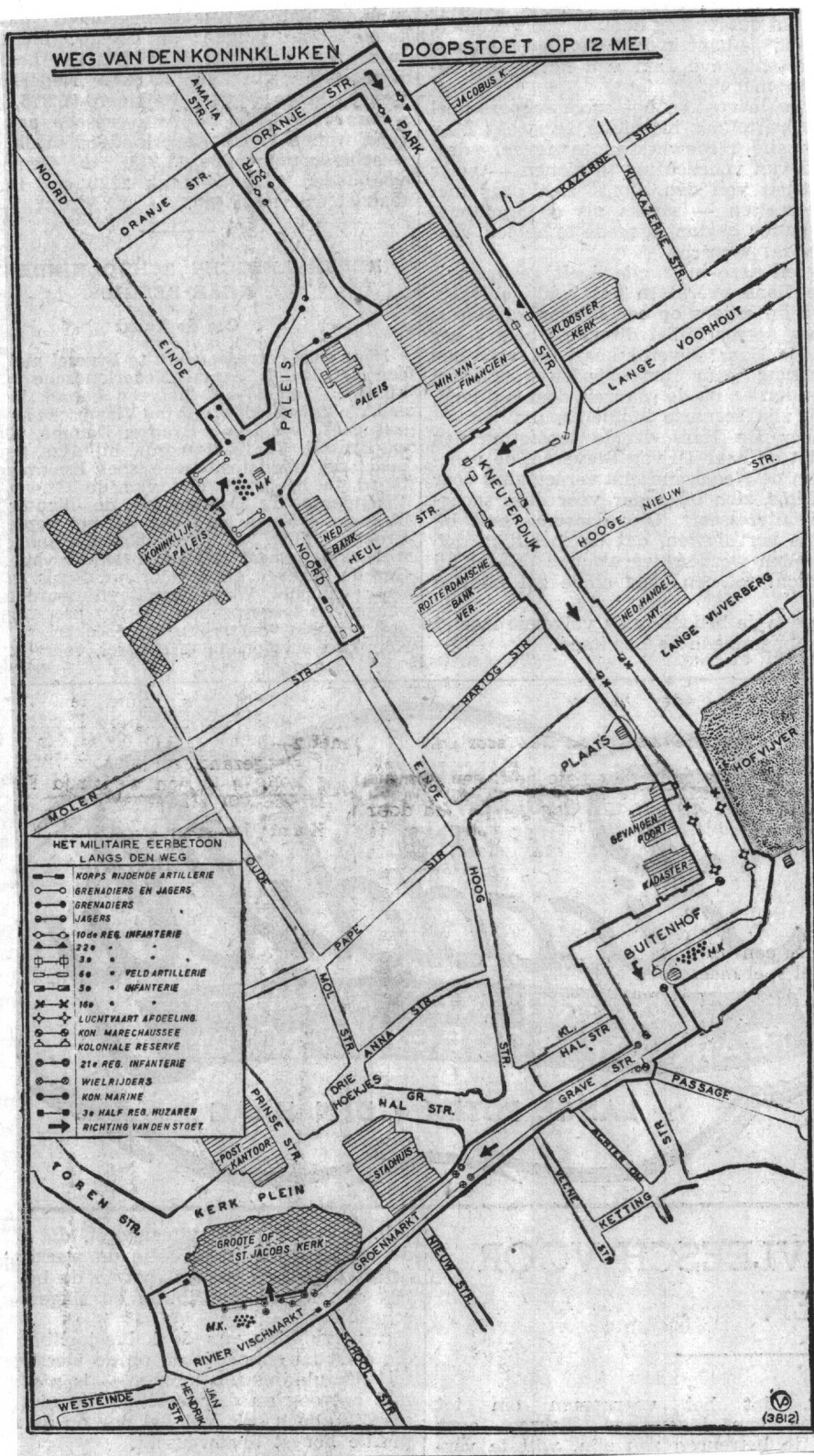
Den vorstellijken gasten wordt uitgeleide gedaan door dezelfde personen, die ter ontvangst en begroeting aanwezig waren en begeven zich langs denzelfden weg naar het Koninklijke paleis.

Koninklijke paleis.
Na hun vertrek gaan Hunne Koninklijke Hoogheden met Prinses Beatrix langs denzelfden weg en met hetzelfde ceremonieel terug naar het Koninklijke paleis, aan de kerk uitgeleide gedaan door meergenoemde commissies.

Militair eerbetoon

Bij het Koninklijke paleis Noordeinde zal een eerewacht worden opgesteld van de regimenten grenadiers en jagers, waarbij de vaandels van die regimenten, zoemed de Koninklijke militaire kapel.

Bij de Groote Kerk zal een eerewacht van de Koninklijke marine worden opgesteld, waarbij het vaandel van het korps mariniers en de marine kapel.

Nieuwe Rotterdamse Courant

Nr. 220

De doop van Prinses Beatrix in de St. Jacobskerk

Een tentoonstelling in het Haagsche Gemeente-archief

(Van onzen □-correspondent.)

De aanstaande doop van Prinses Beatrix heeft dr. W. Moll, den Haagschen gemeente-archivaris, aanleiding gegeven een tentoon-

Later bij de restauratie van 1918—1920 is er aan de zuidzijde weer een stuk tegen het gebouw aangeplakt, het kantoor voor de administratie en den koster, dat ook niet mooi is, maar tenslotte te ondergeschikt van afmeting om veel kwaad te doen.

Een van de eigenaardigheden van de St. Jacobskerk is haar bouworde met drie dwars-hallen, tusschen Riviervischmarkt en Postkantoor. Dit kan men op verschillende vogel-vluchtteekeningen goed zien. Sedert de af-

braak van de huizen naast het postkantoor zijn de dwarshallen met hun hooge vensters en spitse toppen voor het eerst sedert langen tijd weer in het gezicht gekomen.

Het koor rijst afzonderlijk nog boven de dwarsbeuken uit. Dat heeft men van den beganen grond niet zoo gemakkelijk in de gaten, maar er is op de tentoonstelling een tekening uit den laatsten tijd van een hoog punt in den omtrek genomen, waarop het bijzonder duidelijk uitkomt. Een van de fraaiste tafels op de tentoonstelling is die, welke aan de gebrandschilderde glazen van het koor is gewijd. Men kan daarop o.a. nagaan, hoe de restauratie van het Karel V-raam en het Kanunniken-raam in hun werk zijn gegaan. De overblijfselen van de twee zaten voor de restauratie in één raam door eengehaspeld, men zou er geen raad op geweten hebben, had niet dr. C. Hofstede de Groot op een veiling een oude tekening van het Kanunniken-raam ontdekt, die bij de reconstructie als hand-leiding kon dienen.

Natuurlijk is er ook werk gemaakt van de grafmonumenten en teekens, die in de kerk

voorkomen, met als voornaamste het fraaie grafmonument voor Wassenaer-Obdam, in 1667 opgericht. Ook de regeeringsbanken zijn

Vanmorgen hebben Prinses Juliana en Prins Bernhard een bezoek gebracht aan de Groote Kerk in Den Haag; het Prinselijke paar voor de kerk.

stelling in te richten over de St. Jacobskerk en de vele, plechtigheden van bijzonder karakter, die zich daar in den loop der tijden hebben afgespeeld.

Het is een merkwaardig getuigenis van den rijkdom van de prentverzameling van het archief, dat al het materiaal voor deze tentoonstelling uit de verzameling zelf is samengesteld kunnen worden. Als toegift is er alleen een fraaie collectie foto's, eigendom van den heer W. Vader, koster van de St. Jacobskerk.

NIEUWS IN DIT NUMMER

BINNENLAND.

De aankomst van gasten voor de plechtigheid van den doop van Prinses Beatrix.

Vanmorgen hebben Prinses Juliana en Prins Bernhard een bezoek gebracht aan de Grootte Kerk in Den Haag; het Prinselijke paar voor de kerk.

stelling in te richten over de St. Jacobskerk en de vele, plechtigheden van bijzonder karakter, die zich daar in den loop der tijden hebben afgespeeld.

Het is een merkwaardig getuigenis van den rijkdom van de prentverzameling van het archief, dat al het materiaal voor deze tentoonstelling uit de verzameling zelf is samengesteld kunnen worden. Als toegift is er alleen een fraaie collectie foto's, eigendom van den heer W. Vader, koster van de St. Jacobskerk.

De kerk is ouder dan de prenten, die er over bestaan. Uit den tijd, dat zij nog aan de roomsch-katholieken behoorde, zijn er vrijwel geen afbeeldingen van haar, tenzij op een stuk of wat plattegronden, de serie begint pas met den hervormingstijd. In de 17e eeuw komt er dan weer zoo'n leemte en vindt men de kerk alleen als silhouet in het stadsbeeld, doch niet op in het bijzonder aan haar zelf gewijde prenten.

Wat er op de tentoonstelling van haar te zien is, is te veel om het in bijzonderheden te vermelden. Men doet het best het maar eens zelf te gaan zien en wij kunnen de verzekering geven, dat men daar geen spijt van zal hebben.

In velerlei opzicht is de kerk in den loop der eeuwen uiterlijk gelijk gebleven. Er hoorde voorheen een kerkhof bij, zij stond toen in een ruime omgeving, niet zooals nu ingesloten door allerlei gebouwen. Maar dit laatste is toch al van vrij ouden datum. Van 1710 is er op de tentoonstelling een prent, waarop men nog een gedeelte van het kerkhof met een hekje er omheen ziet.

Doch de kerk zelf was toen reeds ombouwd met allerlei kleine huisjes, die er vrij schilderachtig uitzagen en van 1760 is een prent van Lafargue, waarop men aan den kant van het postkantoor huizen ziet, waaronder er zoo-
waar een is, dat het opschrift Postcontoor draagt, een terloopsch bewijs dat het postkantoor op zijn tegenwoordige plaats reeds van heel oud is. De tegen de kerk aangebouwde huisjes zijn in den loop van de 19de eeuw gecorrigeerd. Men vond hun schilderachtige wanorde blijkbaar niet netjes genoeg meer en zij zijn toen door een ombouwing vervangen, die door gelijkvormige leelijkheid en karakterloosheid uitmuntte. Deze is pas in 1910 bij de ontmanteling der kerk afgebroken.

derlijk nog boven de dwarsbeuken uit. Dat heeft men van den beganen grond niet zoo gemakkelijk in de gaten, maar er is op de tentoonstelling een teekening uit den laatsten tijd van een hoog punt in den omtrek genomen, waarop het bijzonder duidelijk uitkomt. Een van de fraaiste tafels op de tentoonstelling is die, welke aan de gebrandschilderde glazen van het koor is gewijd. Men kan daarop o.a. nagaan, hoe de restauratie van het Karel V-raam en het Kanunniken-raam in hun werk zijn gegaan. De overblijfselen van de twee zaten voor de restauratie in één raam door eengehaspeld, men zou er geen raad op geweten hebben, had niet dr. C. Hofstede de Groot op een veiling een oude teekening van het Kanunniken-raam ontdekt, die bij de reconstructie als handleiding kon dienen.

Natuurlijk is er ook werk gemaakt van de grafmonumenten en teekens, die in de kerk

voorkomen, met als voornaamste het fraaie grafmonument voor Wassenauer-Obdam, in 1667 opgericht. Ook de regeeringsbanken zijn

NIEUWS IN DIT NUMMER

BINNENLAND.

De aankomst van gasten voor de plechtigheid van den doop van Prinses Beatrix. (Nederland.)

(Bl. D p. 1)

Vannacht is aan den Binnenweg te Rotterdam een café-concert uitgebrand. (Gem. Nieuws.)

(Bl. D p. 3)

Een wachmeester van de marechaussee, die indertijd deel heeft gehad in de opsporing van de misdadigersbende te Oss, is op grond van verdenking een zedenmisdrif gepleegd te hebben, gearresteerd. (Gemengd Nieuws.)

(Bl. D p. 4)

Uitgifte van een 3½ pct conversieleen-
ing t.l.v. het Ziekenhuis van den H. Joannes de
Deo, groot f 1,200,000 à 100 pct. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 2)

Jaarverslagen:

Nederl. Handel Maatschappij.
Algem. Friesche Levensverzekering Mij.
Ver. van Levensverzekering en Lijfrente
De Groot-Noordhollandsche van 1845.
(Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 1 en 2)

Bij zeer kalmen handel waren de koersen op de Amsterdamsche beurs nauwelijks prijs-
houdend. Aandeelen Philips waren gedrukt.
Amerikaansche aandelen ongeveer op de
pariteit. Van de Nederlandsche staatsfondsen
was de oude schuld gevraagd. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 3)

BUITENLAND.

Poging tot opstand in Brazilië mislukt. (Buitenland.)

Er is groote kans, dat de Belgische regeer-
ing vanavond zal aftreden.

(Bl. D p. 1)

Zie verder Laatste Berichten. (Bl. D. pag. 4)

BINNENLAND.

De aankomst van gasten voor de plechtigheid van den doop van Prinses Beatrix. (Nederland.)

(Bl. D p. 1)

Vannacht is aan den Binnenweg te Rotterdam een café-concert uitgebrand. (Gem. Nieuws.)

(Bl. D p. 3)

Een wachmeester van de marechaussee, die indertijd deel heeft gehad in de opsporing van de misdadigersbende te Oss, is op grond van verdenking een zedenmisdrijf gepleegd te hebben, gearresteerd. (Gemengd Nieuws.)

(Bl. D p. 4)

Uitgifte van een 3½ pct conversieleening t.l.v. het Ziekenhuis van den H. Joannes de Deo, groot f 1,200,000 à 100 pct. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 2)

Jaarverslagen:

Nederl. Handel Maatschappij.
Algem. Friesche Levensverzekering Mij.
Ver. van Levensverzekering en Lijfrente
De Groot-Noordhollandsche van 1845.
(Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 1 en 2)

Bij zeer kalmen handel waren de koersen op de Amsterdamsche beurs nauwelijks prijs-houdend. Aandeelen Philips waren gedrukt. Amerikaansche aandeelen ongeveer op de pariteit. Van de Nederlandsche staatsfondsen was de oude schuld gevraagd. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 3)

BUITENLAND.

Poging tot opstand in Brazilië mislukt. (Buitenland.)

Er is groote kans, dat de Belgische regeering vanavond zal aftreden.

(Bl. D p. 1)

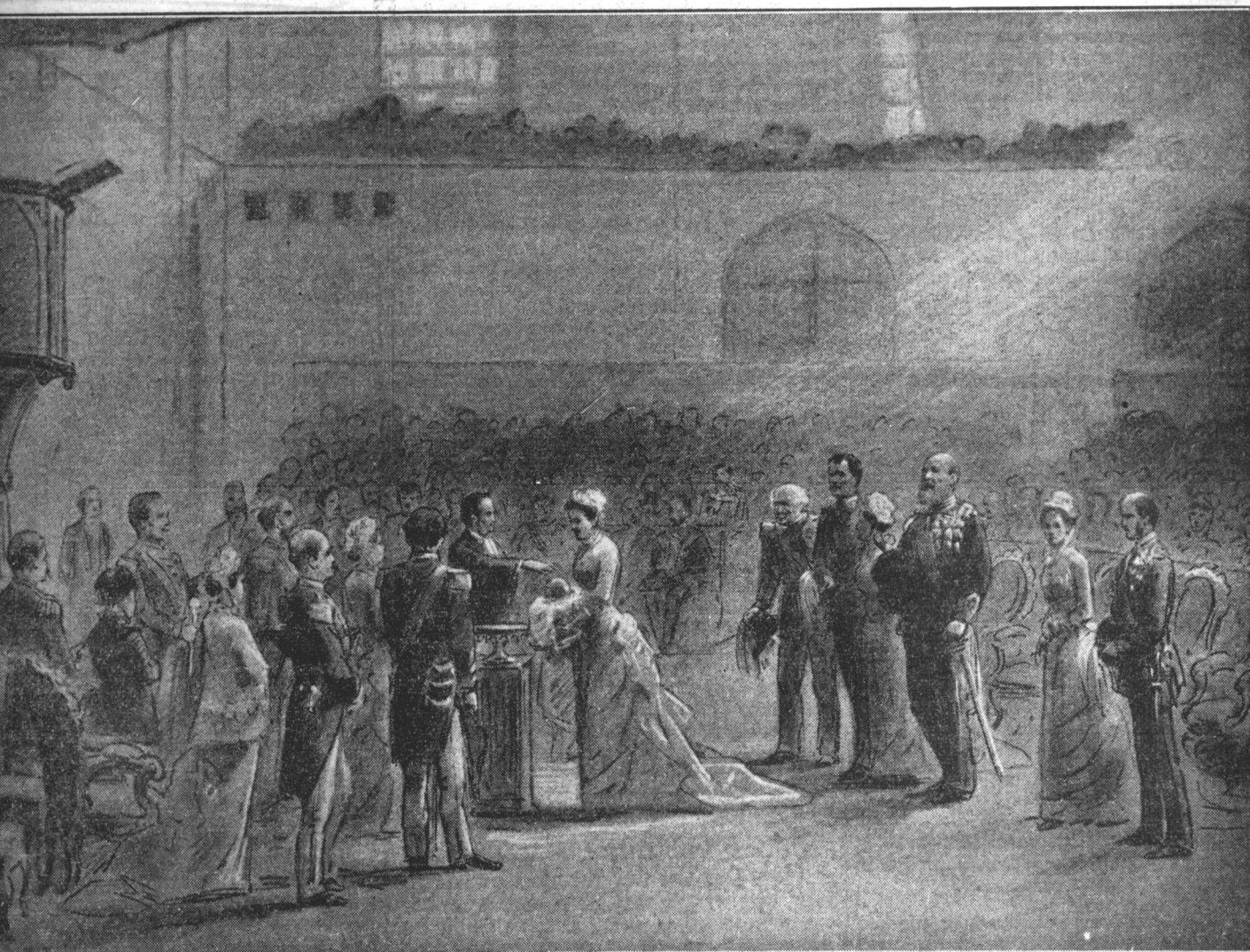
Zie verder Laatste Berichten. (Bl. D. pag. 4)

archief, dat al het materiaal voor deze tentoonstelling uit de verzameling zelf is samengesteld kunnen worden. Als toegift is er alleen een fraaie collectie foto's, eigendom van den heer W. Vader, koster van de St. Jacobskerk. De kerk is ouder dan de prenten, die er over bestaan. Uit den tijd, dat zij nog aan de roomsch-katholieken behoorde, zijn er vrijwel geen afbeeldingen van haar, tenzij op een stuk of wat plattegronden, de serie begint pas met den hervormingstijd. In de 17e eeuw komt er dan weer zoo'n leemte en vindt men de kerk alleen als silhouet in het stadsbeeld, doch niet op in het bijzonder aan haar zelf gewijde prenten.

Wat er op de tentoonstelling van haar te zien is, is te veel om het in bijzonderheden te vermelden. Men doet het best het maar eens zelf te gaan zien en wij kunnen de verzekering geven, dat men daar geen spijt van zal hebben.

In velerlei opzicht is de kerk in den loop der eeuwen uiterlijk gelijk gebleven. Er hoorde voorheen een kerkhof bij, zij stond toen in een ruime omgeving, niet zooals nu ingesloten door allerlei gebouwen. Maar dit laatste is toch al van vrij ouden datum. Van 1710 is er op de tentoonstelling een prent, waarop men nog een gedeelte van het kerkhof met een hekje er omheen ziet.

Doch de kerk zelf was toen reeds ombouwd met allerlei kleine huisjes, die er vrij schilderachtig uitzagen en van 1760 is een prent van Lafargue, waarop men aan den kant van het postkantoor huizen ziet, waaronder er zoo-
waar een is, dat het opschrift Postcontoor draagt, een terloopsch bewijs dat het postkantoor op zijn tegenwoordige plaats reeds van heel oud is. De tegen de kerk aangebouwde huisjes zijn in den loop van de 19de eeuw gecorrigeerd. Men vond hun schilderachtige wanorde blijkbaar niet netjes genoeg meer en zij zijn toen door een ombouwing vervangen, die door gelijkvormige leelijkheid en karakterloosheid uitmuntte. Deze is pas in 1910 bij de ontmanteling der kerk afgebroken.

herinnering aan den doop van Koningin Wilhelmina op 12 October 1882 in de Willemskerk te 's-Gravenhage; Koningin Emma houdt haar kind ten doop, achter H.M. met sabel Koning Willem III; ds. G. E. van Koetsveld verrichtte den doop.

uit den ouden tijd n.l. van het midden der 17de eeuw. De bank voor de Koninklijke familie is echter niet meer dezelfde als die uit den stadhoudertijden tijd. Wel is dat het geval met den preekstoel, evenwel is aan deze het platte klankbord toegevoegd, hetgeen, zooals men op oude prenten kan zien, geen verfraaiing ervan is geweest.

Als curiosum mag een teekening van Bosboom gelden, die blijkbaar als voorstudie voor een schilderij heeft gediend. De teekening is blijkens een andere uit denzelfden tijd vrij getrouw, maar in het schilderij heeft Losboom allerlei gevoegd, dat bij het origineel niet hoorde. Toch kan men er de Groote Kerk nog in herkennen. Een aardig document omtrent de werkwijze van onze belangrijkste kerkschilder.

Dan is er de toren, een hoofdstuk apart. De tegenwoordige ijzeren spits dateert van 1860. De vroegere renaissance-spits, die nog ten deele aanwezig is onder den ijzeren domper, is in 1539 gebouwd, na den brand. In den oorlogstijd heeft men er over gedacht de ijzeren spits af te breken. Het ijzer was toen geld waard en wel zooveel, dat men van het ijzer van de spits het herstel van het oude spitsje had kunnen betalen. De heer Schadee, van gemeentewerken, had zelfs al een ontwerp voor deze restauratie gemaakt, maar er is tenslotte niets van gekomen en nu wachten wij nog steeds of het met de restauratie, al zoo dikwijls besproken, iets wil worden.

Ook het mooie carillon in den toren is van ouden datum, 1740.

Uit onzen tijd zijn er heel wat foto's e.d. waarin de kerk voorkomt, o.a. bij verschillende illuminaties.

Van de belangrijke gebeurtenissen, die zich in de kerk hebben voltrokken is de Kapittelvergadering van het Gulden Vlies (2 Mei 1456) de eerste. Aan deze heeft de kerk de schilden van de Vliesridders te danken, die haar nog altijd sieren. Men kan er op de tentoonstelling een volledige reeks van foto's van zien. De overige gebeurtenissen, die op de tentoonstelling een plaats hebben gevonden zijn vrijwel alle met de geschiedenis van het Huis van Oranje verbonden: doop- en huwelijksplechtigheden, bij de afbeeldingen waarvan de preeken en andere stukken (o.a. met betrekking tot de verkeersregeling) zijn neergelegd en men ook de portretten van de predikanten en de doopboeken met de inschrijving van de doopplechtigheden vindt.

Aldus van den doop van Prins Willem II, Prins Willem III, Prins Willem V en diens kinderen (onder welken den Erfprins, den lateren koning Willem I). Verder den doop van Willem, den lateren Willem II, van prinses Sophie (van Saksen-Weimar), van het huwelijk van Carolina van Nassau met den Prins van Nassau Weilburg, den kerkdienst, die op 9 September 1898 na de inhuldiging van de Koningin in de Groote Kerk is gehouden, het huwelijk van de Koningin met Prins Hendrik, den kerkdienst op 10 Januari 1929 ter herdenking van het feit, dat Koningin Emma vijftig jaar in ons land was, de herdenking van Willem den Zwijger en natuurlijk het huwelijk van Prinses Juliana en Prins Bernhard. Een plaatje van ouden datum beeldt een in 1834 in de kerk gegeven concert af, dat een stormvloed van protesten uitlokte, o.a. een brochure tegen „de ontheilgung van het huis Gods tegen het gekrijzel uit de duisternis”. Zóó lichtgeraakt is men thans, gelukkig, niet meer. Ook nog eenige andere gedenkwaardige feiten, waarin de kerk op eenigerlei wijze betrokken is geweest, zijn daar afgebeeldingen in herinnering gebracht.

Tenslotte zal men langs de wanden van de tentoonstellingszaal een complete reeks van portretten vinden van de predikanten, die tot de Haagsche Hervormde gemeente hebben behoord, te beginnen met den beroemden Johannes Wittenbogaert, deze door niemand

Grovestins en de verpleegster van de Prinses mej. van Persijn.

In de kerk nam mevrouw Groeninx schu tegenover de Koningin en de Prins plaat. Toen het oogenblik van de eigenlijke doop handeling was aangebroken gaf zij de Prinses aan haar Moeder over, die haar zelf ten doop hield.

Na afloop van den doop zong de gemeente de jonggeborene de zegenbede uit Psalm 134: 3 „Dat 's Heeren zegen op U daal”, toe en smeekte ds. Gerretsen Gods zegen af „over dit geliefde kind, onze Juliana”. „Moge — aldus ds. Gerretsen — Uw zegen over haar nederdalen. Zegen dit kind met Uw Heiligen Geest, met Uw driemaal Heiligen Naam.”

Eerst toen keerden de Koningin en de Prins op hun plaatsen terug, de Koningin met Prinses Juliana in de armen. Zij en de Prins drukten haar een kus op de wang.

* * *

Na afloop van den doop in het Paleis teruggekeerd, vertoonden de Koningin en de Prins de Koningin met de Prinses in de armen, zich voor een van de vensters. Het onder deze samengestroomde publiek was toen niet meer te houden en juichte het Koninklijk echtpaar en hun dochter met uitbundige geestdrift toe.

Een oogenblik later kwam de Koningin-Moeder voor het venster, de Prinses dragende. Ook ditmaal braken de toeschouwers in een storm van toejuichingen los, die in het Wilhelmus overging.

* * *

In de herinnering is de doop van Prinses Juliana met een stemming van bijzondere wijding omgeven gebleven. Evenzoo zal die van Prinses Beatrix tevens de eerste gelegenheid, waarbij men een glimp van de jonggeborene zal kunnen opvangen, als een gedenkwaardige dag geboekstaafd blijven, des te meer doordat thans het aantal dergenen, die de doopplechtigheid kunnen volgen, zoo niet bijwonen, dank zij de radio-uitzending oneindig veel grooter zal wezen dan in 1909.

Voor 'e bijzonderheden met betrekking tot de rege ing van de plechtigheid en het toekomstige ceremonieel verwijzen wij naar de desbetreffende berichten.

* * *

De inrichting van de kerk.

Vanochtend hebben wij even een kijkje genomen in de St. Jacobskerk, waar morgen Prinses Beatrix wordt gedoopt. Naar ons bleek wordt er aan de inrichting van de kerk zoo goed als niets veranderd en wordt er, behoudens wellicht eenig groen en bloemen, ook niets aan versierd.

De stoelen voor den preekstoel zijn weggenomen. Op de plaats ervan is een tapijt gelegd, waarop eenige bruinhouten stoelen met geelachtig groen pluche overtrokken, zijn geplaatst. Hier zullen onderscheidenlijk de Prinses, Prins Bernhard, de Koningin, Koning Leopold en de verdere vorstelijke gasten zitten. Ook onder den kansel is een tapijt gelegd, waarop eenige stoelen zijn geplaatst. Deze voor de waarnemende grootmeesteres, die Prinses Beatrix zal dragen en voor den doop aan haar moeder zal overgeven, alsmede de leeden van de hofhouding, die gedurende de preek bij haar in de consistorie-kamer zullen blijven.

In het koor is een tribune gebouwd voor het zangkoor van Excelsior, dat den dienst met zijn zang zal opluisteren.

Nader is bepaald, dat de kamerheer, die aanwezig zal zijn aan de deur van de kerk ter ontvangst van Prinses Juliana en Prins Bernhard met Prinses Beatrix, niet graaf van Zuylen van Nyevelt zal zijn, doch mr. R. ridder Pauw van Wieldrecht.

in de kerk hebben voltrokken is de Kapittelvergadering van het Gulden Vlies (2 Mei 1456) de eerste. Aan deze heeft de kerk de schilden van de Vliesridders te danken, die haar nog altijd sieren. Men kan er op de tentoonstelling een volledige reeks van foto's van zien. De overige gebeurtenissen, die op de tentoonstelling een plaats hebben gevonden zijn vrijwel alle met de geschiedenis van het Huis van Oranje verbonden: doop- en huwelijksplechtigheden, bij de afbeeldingen waarvan de preek en andere stukken (o.a. met betrekking tot de verkeersregeling) zijn neergelegd en men ook de portretten van de predikanten en de doopboeken met de inschrijving van de doopplechtigheden vindt.

Aldus van den doop van Prins Willem II, Prins Willem III, Prins Willem V en diens kinderen (onder welken den Erfprins, den lateren koning Willem D. Verder den doop van Willem, den lateren Willem II, van prinses Sophie (van Saksen-Weimar), van het huwelijk van Carolina van Nassau met den Prins van Nassau Weilburg, den kerkdienst, die op 9 September 1898 na de inhuldiging van de Koningin in de Grootte Kerk is gehouden, het huwelijk van de Koningin met Prins Hendrik, den kerkdienst op 10 Januari 1929 ter herdenking van het feit, dat Koningin Emma vijftig jaar in ons land was, de herdenking van Willem den Zwijger en natuurlijk het huwelijk van Prinses Juliana en Prins Bernhard. Een plaatje van ouderen datum beeldt een in 1834 in de kerk gegeven concert af, dat een stormvloed van protesten uitlokte, o.a. een brochure tegen „de ontheiliging van het huis Gods tegen het gekrijzel uit de duisternis”. Zóó lichtgeraakt is men thans, gelukkig, niet meer. Ook nog eenige andere gedenkwaardige feiten, waarin de kerk op eenigerlei wijze betrokken is geweest, zijn daar afbeeldingen in herinnering gebracht.

Tenslotte zal men langs de wanden van de tentoonstellingszaal een complete reeks van portretten vinden van de predikanten, die tot de Haagsche Hervormde gemeente hebben behoord, te beginnen met den beroemden Johannes Wittenbogaert, deze door niemand minder dan Rembrandt geëetst, een pronkstuk van de prentenverzameling.

Wij laten het hierbij, met een aanbeveling tot een bezoek. De toegang is kosteloos. De tentoonstelling is tot en met Zondag 22 dezer open. Op werkdagen van 10—17 uur, Zondags van 14—17 uur. Bovendien elken Dinsdag- en Vrijdagavond van 20—22 uur.

Een herinnering aan den doop van Prinses Juliana

Koningin Wilhelmina is in de Willemskerk gedoopt op 12 October 1882 door ds. C. E. van Koetsveld, zoo ook Prinses Juliana (op 5 Juni 1909) door ds. J. H. Gerretsen. De tekst bij den doop van de Koningin was: „Laat de kindkens tot mij komen”, die bij den doop van de Prinses: Lucas VII:15b „En Hij (namelijk Jezus) gaf hem zijne moeder”. De Willemskerk was voor den doop van de Prinses volgens de aanwijzingen van de Koningin zelf met palmen en laurier, rondom den preekstoel eenig groen, uit den tuin van het Paleis versierd. Buiten de kerk was een baldakijn aangebracht, maar daarbinnen was er niets van dien aard. De Koningin, de Prins, de Koningin-Moeder en de vorstelijke gasten zaten tegenover den preekstoel op eenvoudige leunstoelen, die op een rood met goud afgezet tapijt waren geplaatst. De dienst had een zeer stemmig karakter. De regeling van den stoet, waarmee ter kerk werd gereden was aldus, dat eerst de Koningin-Moeder en de vorstelijke gasten daar aankwamen, vervolgens de Koningin en de Prins en tenslotte de grootmeesters van de Koningin, mevrouw Groeninx van Zoelen-van de Poll, met de Prinses in een staatsierijtuig, dat werd voorafgegaan door een rijtuig met den ceremoniemeester van de Koningin en een rijtuig met de kamerheeren baron van Geen en baron Taets van Amerongen, die aangewezen waren om de slippers van het doopkleed te dragen. Het geheel door huzaren geëscorteerd. In het staatsierijtuig met de Prinses bevonden zich mede de grootmeester van de Koningin, baron Sirtema van

voor de bijzondereheden met betrekking tot de regeering van de plechtigheid en het toekomstige ceremonieel verwijzen wij naar de desbetreffende berichten.

De inrichting van de kerk.

Vanochtend hebben wij even een kijkje genomen in de St. Jacobskerk, waar morgen Prinses Beatrix wordt gedoopt. Naar ons bleek wordt er aan de inrichting van de kerk zoo goed als niets veranderd en wordt er, behoudens wellicht eenig groen en bloemen, ook niets aan versierd.

De stoelen voor den preekstoel zijn weggenomen. Op de plaats ervan is een tapijt gelegd, waarop eenige bruinhouten stoelen met geelachtig groen pluche overtrokken, zijn geplaatst. Hier zullen onderscheidenlijk de Prinses, Prins Bernhard, de Koningin, Koning Leopold en de verdere vorstelijke gasten zitten. Ook onder den kansel is een tapijt gelegd, waarop eenige stoelen zijn geplaatst. Deze voor de waarnemende grootmeesteres, die Prinses Beatrix zal dragen en voor den doop aan haar moeder zal overgeven, alsmede de leeden van de hofhouding, die gedurende de preek bij haar in de consistorie-kamer zullen blijven.

In het koor is een tribune gebouwd voor het zangkoor van Excelsior, dat den dienst met zijn zang zal opluisteren.

Nader is bepaald, dat de kamerheer, die aanwezig zal zijn aan de deur van de kerk ter ontvangst van Prinses Juliana en Prins Bernhard met Prinses Beatrix, niet graaf van Zuylen van Nyevelt zal zijn, doch mr. R. ridder Pauw van Wieldrecht.

Meded. dubbel tarief. Betrekkingszoek
(ondergesch. betr.) half tarief. Werk
Stand 25 c p r a contant. Bewijsn
(verplichte opcenten) 10 c. N.R.Ctjes
van f 1.50 af.

AVONDBLAD D

NIEUWE ROTTERDAM

Directeur: H. NIJGH.

Tel. Rotterdam 27000 en 27500, van 21.30 uur 27506;
Zondags tot 11 uur 27001. Den Haag 116220. A'dam 33050.

Donderdag 12

95ste JAARGANG

* Uitgave: Nieuwe Rotterdamsche

Bij den doop van Prinses Beatrix

Toen dien gedenkwaardigen ochtend van den 5den Juni van het jaar 1909 in de Willemskerk te 's-Gravenhage Prinses Juliana gedoopt werd en de waarnemende hofprediker dr. J. H. Gerretsen in de dogmatische uiteenzetting zijner toespraak er op wees, hoe de Doop was een gaan met Christus door den dood om met Hem te leven, verbleekte, zoo vertelt ons een ooggetuige, onze Koningin bij dat woord „dood”. Het was een natuurlijke reactie van het moederhart, dat ineenkrimpt bij de gedachte aan een scheiding van wat meer dan eigen leven waard is.

Allerlei leed en kommer is onze Koningin niet gespaard gebleven — en hoe vorstelijk heeft zij zich daarin weten te gedragen met God en de menschen! — maar Godlof, haar kind is haar niet door den dood ontrukkt: Prinses Juliana heeft hedenochtend in het bijzijn van haar moeder zelve haar kind mogen ten doop houden in de St. Jacobkerk te 's-Gravenhage, zoo voortzettend de lijn eener eerbiedwaardige en schoone traditie.

Want evenals haar grootmoeder en moeder, van wier teederste en vroomste gedachten zij in dien plechtigen doopdienst van hedenmorgen het middelpunt zal zijn geweest, heeft nu ook onze prinses Beatrix het Sacrament des Doops ontvangen in de Kerke Gods, om — zooals de Geloofsbelijdenis zoo juist en fraai zegt — „geheellijk Hem toegeëigend te zijn, zijn merk en veldteeken dragen”; het heilig zegelmerk, dat Hij in eeuwigheid haar God zal zijn, een genadig Vader. Dat is de beteekenis van elken en dus ook van dezen Doop: niet, dat door deze uiterlijke handeling op magische wijze eenige wezenlijke verandering met het jonge kind plaats heeft, maar dat dit jonge leven in den Doop de bevestiging ontvangt van de goddelijke genade, waarin het rust en van datgene, waartoe het met hen, die het ten doop houden, in die Kerke Gods en Zijn wereld is geroepen.

Dit merkteken heeft dan vanochtend prinses Beatrix ontvangen en de beteekenis hiervan is niet te onderschatten, zoowel voor onze jonge prinses zelve als voor heel ons volk. Want zooals vanochtend een Licht uit Den Hooge viel door de ramen van die zoo

PRINSES BEATRIX IS VANDA

Koningin Wilhelmina der Nederlanden.

Voor de zooveelste maal vier eeuwen zijn de grijze muren van de Groote Kerk in Den Haag doopplechtigheid getuige geweest niet geschied! Wij denken aan Willem II, den Koning-stadhouder, latere nakomelingen van het huis van Oranien, die andere plechtigheden, welke in die tijd waarin zij vielen, hun eigen karakter van de kerk gaven. Nog denken wij aan de schittering, waarin de huwelijksfeest van Prinses Juliana werd gehuld, en des te soberder is de eenvoudige versiering gemaakt. De groote koningsvarens was rood, de voet van den preekstoel geel, de vloer waar de heilige handeling zich afspande vol tapijt, dat het geluid van de kleuren wonderwel overeenstemde met den kerk en van de doopplechtigheid.

De plechtigheid, welke vanochtend uitgezonden, maakte dieper indruk, ontroering zal, in het bijzonder, de honderdduizenden luisteraars van Prinsesje, onbewust van die plechtigheid, — dit arge, maar aangrijpende klanken van

De plechtigheid in de kerk

Buiten rondom de St. Jacobskerk en in de heele binnenstad, waar de stoet voorbij zou komen, vulde tegen elf uur, toen wij ons kerkwaarts begaven, een menigte van duizenden de straten, gespannen van verwachting om straks den stoet te zien, voor het eerst ook Prinses Beatrix te zien.

Het contrast tusschen die ordelijke, maar levendige drukte en de stilte, die in de kerk heerschte, was treffend.

Ook daar hadden zich wel een paar duizend menschen verzameld en geen plaats was er uit den aard der zaak onbezet. Zelfs de galerijen waren gevuld, zoo ook de ruimte terzijde van het orgel. En voor de opstelling van het zangkoor van de Koninklijke Zangvereniging „Erebeek”, onder leiding van Antoon

aan een scheiding van wat meer dan eigen leven waard is.

Allerlei leed en kommer is onze Koningin niet gespaard gebleven — en hoe vorstelijk hee't zij zich daarin weten te gedragen met God en de mensen! — maar Godlof, haar kind is haar niet door den dood ontrukkt: Prinses Juliana heeft hedenochtend in het bijzijn van haar moeder zelve haar kind mogen ten doop houden in de St. Jacobkerk te 's-Gravenhage, zóo voortzettend de lijn eener eerbiedwaardige en schoone traditie.

Want evenals haar grootmoeder en moeder, van wier teederste en vroomste gedachten zij in dien plechtigen doopdienst van hedenmorgen het middelpunt zal zijn geweest, heeft nu ook onze prinses Beatrix het Sacrament des Doops ontvangen in de Kerke Gods, om — zooals de Geloofsbelijdenis zoo juist en fraai zegt — „geheellijk Hem toegeëigend te zijn, zijn merk en veldteeken dragen”; het heilig zegelmerk, dat Hij in eeuwigheid haar God zal zijn, een genadig Vader. Dat is de beteekenis van elken en dus ook van dezen Doop: niet, dat door deze uiterlijke handeling op magische wijze eenige wezenlijke verandering met het jonge kind plaats heeft, maar dat dit jonge leven in den Doop de bevestiging ontvangt van de goddelijke genade, waarin het rust en van datgene, waartoe het met hen, die het ten doop houden, in die Kerke Gods en Zijn wereld is geroepen.

Dit merkteeken heeft dan vanochtend prinses Beatrix ontvangen en de beteekenis hiervan is niet te onderschatten, zoowel voor onze jonge prinses zelve als voor heel ons volk. Want zooals vanochtend een Licht uit Den Hooge viel door de ramen van die zoo gewijde Jacobskerk, een licht vol zoete beloften, zoo omstraalt in dezen Doop een hooge glans het onnoozel aanschijn van dit teeder wicht, Hollands hope en trots. Het is het Licht, waarbij wij dit ontbottende menschenleven niet meer alléén zien als een eindig feit, vastgeklonken tusschen aardse geboorte en aardse dood, maar als iets dat de Eeuwigheid beroert. Het is het Licht, waarin later prinses Beatrix zal gaan, als de jaren daar zijn waarin de zorgen van ouderen niet alles meer kunnen doen en eigen leed gedragen, eigen twijfel doorworsteld, eigen leven geleefd moet worden. En er is in dat Licht ook iets van wat in den Kerstnacht straalde en het Kerstkindeken omgloorde: iets van dat mysterie dier Liefde, die zelfs den Dood overwon. En in dit laatste Licht gezien, wordt de kleine doopeling ons volk wel uitzonderlijk lief.

Want er leeft al eeuwenlang in dit volk van Nederland, hoe rauw ook dikwerf naar het uiterlijk, hoe rampzalig sectarisch verdeeld, toch een sterke, religieuze innigheid,

Koningin Wilhelmina der Nederlanden.

De plechtigheid in de kerk

Buiten rondom de St. Jacobskerk en in de heele binnenstad, waar de stoet voorbij zou komen, vulde tegen elf uur, toen wij ons kerkwaarts begaven, een menigte van duizenden de straten, gespannen van verwachting om straks den stoet te zien, voor het eerst ook Prinses Beatrix te zien.

Het contrast tusschen die ordelijke, maar levendige drukte en de stilte, die in de kerk heerschte, was treffend.

Ook daar hadden zich wel een paar duizend menschen verzameld en geen plaats was er uit den aard der zaak onbezet. Zelfs de galerijen waren gevuld, zoo ook de ruimte terzijde van het orgel. En voor de opstelling van het zangkoor van de Koninklijke Zangvereniging Excelsior, onder leiding van Anton v. d. Horst, was vooraan in het koor nog een afzonderlijke tribune opgeslagen moeten worden.

Ook in de kerk zelf was er een contrast. Door de ramen van het koor viel de zon in de gebroken kleuren van de gebrandschilderde vensters binnen. In het eigenlijke schip van de kerk echter heerschte de dag minder fel, genoeg om de verscheidenheid van uniformen en ambtsgewaden in hun kleuren te laten onderscheiden, maar toch ook weer niet zoo krachtig of dat alles was min of meer afgedempt en zoo eigenlijk beter in overeenstemming met de eeuwen-grijze waardigheid van de kerk zelve en de stemmige gebeurtenis, die daar zoo aanstonds zou worden voltrokken.

Van onze hooge zitplaats overzagen wij de kerk in haar geheel. Zij bood een indrukwekkend schouwspel en een kleurenpracht, die een weerschijs was van den 7den Januari 1937, to en hier op dezelfde plaats, veelzins ook in tegenwoordigheid van dezelfde personen, het huwelijk van het Prinselijke paar werd ingezegend, dat thans zijn kind ten doop zou brengen.

Evenals bij den doop van Prinses Juliana zelf was de kerk slechts allersoberst versierd. Eenig groen en wat bloemen, alsmede een tapijt onder den kansel, een looper van daar naar den ingang, vormden haar eenigen tooi.

Het zal iets over kwart voor twaalf geweest zijn, toen het koor het gezang Lof zij den Heer inzette en het jonge paar, vergezeld van de Koningin, Prinses Armgard, Koning Leopold en de andere peters en meesters het gebouw binnentraden. Een oogeblik te voren had men ds. Welter en ds. Blaau-

huwelijk van Prinses Juliana gehuld, en des te soberder in eenvoudige versiering gemaakt. De groote koningsvarens was rood van voet van den preekstoel gegeslacht, waar de heilige handeling zich voldeed op een vol tapijt, dat het geluid van kleur wonderwel overeenstemde met den kansel en van de doop-

De plechtigheid, welke uitgezonden, maakte dieper ontroering zal, in het bijzonder honderdduizenden luisteraars. Prinsesje, onbewust van dit gewetweegebracht, — dit arge aangrijpende klanken van

Het moment van den doop in de Grooten kerk op den arm voor de doopvont.

De verdeling van de plaatsen

Rechts naast den preekstoel waren vier zetels geplaatst. In het midden zaten Prins Bernhard en Prinses Juliana. Naast den Prins zat zijn moeder, Prinses Armgard, en naast Prinses Juliana de Koningin. Recht voor den

wicht, Hollands hope en trots. Het is het Licht, waarbij wij dit ontbottende menschenleven niet meer alléén zien als een eindig feit, vastgeklonken tusschen aardse geboorte en aardse dood, maar als iets dat de Eeuwigheid beroert. Het is het Licht, waarin later prinses Beatrix zal gaan, als de jaren daar zijn waarin de zorgen van ouderen niet alles meer kunnen doen en eigen leed gedragen, eigen twijfel doorworsteld, eigen leven geleefd moet worden. En er is in dat Licht ook iets van wat in den Kerstnacht straalde en het Kerstkindeken omgloorde: iets van dat mysterie dier Liefde, die zelfs den Dood overwon. En in dit laatste Licht gezien, wordt de kleine doopeling ons volk wel uitzonderlijk lief.

Want er leeft al eeuwenlang in dit volk van Nederland, hoe rauw ook dikwerf naar het uiterlijk, hoe rampzalig sectarisch verdeeld, toch een sterke, religieuze innigheid,

Ook in de kerk zelf was er een contrast. Door de ramen van het koor viel de zon in de gebroken kleuren van de gebrandschilderde vensters binnen. In het eigenlijke schip van de kerk echter heerschte de dag minder fel, genoeg om de verscheidenheid van uniformen en ambtsgewaden in hun kleuren te laten onderscheiden, maar toch ook weer niet zoo krachtig of dat alles was min of meer afgedempt en zoo eigenlijk beter in overeenstemming met de eeuwen-grijze waardigheid van de kerk zelve en de stemmige gebeurtenis, die daar zoo aanstonds zou worden voltrokken.

Van onze hooge zitplaats overzagen wij de kerk in haar geheel. Zij bood een indrukwekkend schouwspel en een kleurenpracht, die een weerschijsch was van den 7den Januari 1937, to en hier op dezelfde plaats, veelzins ook in tegenwoordigheid van dezelfde personen, het huwelijk van het Prinselijke paar werd ingezegend, dat thans zijn kind ten doop zou brengen.

Evenals bij den doop van Prinses Juliana zelf was de kerk slechts allersoberst versierd. Eenig groen en wat bloemen, alsmede een tapijt onder den kansel, een looper van daar naar den ingang, vormden haar eenigen tooi.

Het zal iets over kwart voor twaalfen geweest zijn, toen het koor het gezang Lof zij den Heer inzette en het jonge paar, vergezeld van de Koningin, Prinses Armgard, Koning Leopold en de andere peters en meesters het gebouw binnentraden. Een oogenblik te voren had men ds. Welter en ds. Blaauwendraad, den leider van den dienst, zien binnenkomen en den koster met het gouden doopbekken, dat hij in de doopvont plaatste.

Alle aandacht vatte zich nu samen op de plechtigheid, die ging beginnen. Schoon en innig klonk na het voutum en de zegenbede, het gemeenschappelijk gezang op:

Juich aarde, juich alom den Heer.

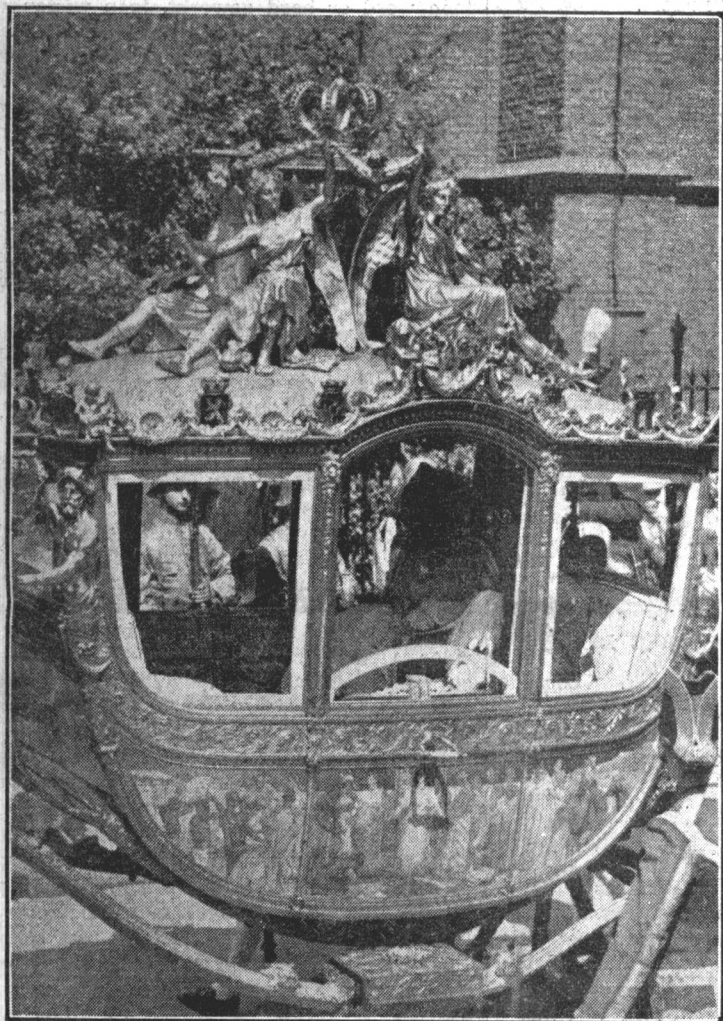
De inleidende voorlezing van het Schriftwoord uit Markus 10 : 13—16 bracht een herinnering aan den doop tekst van Koningin Wilhelmina zelve: Laat de kinderkens tot Mij komen. In zijn gebed smeekte ds. Blaauwendraad den zegen Gods af over Prinses Beatrix, Haar ouders en grootmoeders en allen, die haar omringen. De tekst was ontleend aan den eersten brief van den Apostel Johannes : 1 Joh. IV : 8b: God is liefde.

Na de preek werd Beatrix binnengedragen. Toen mevrouw Snouck onder den preekstoel schuin tegenover de Prinses en den Prins plaats genomen had, sloeg zij den sluier opzij. De kleine Prinses lag een oogenblik met wijd open oogjes te kijken; toen hoorde men de lieve geluidjes die een kind kan maken wanneer het uit zijn gewonen doen is.

Het prinsesje begon te schreien, hoe mevrouw Snouck het ook suste. Het gezang was onderwijl teneinde. Nu traden de ouders naar voren, ds. Blaauwendraad stelde hun de gebruikelijke vragen en Prinses Juliana nam haar kind van mevrouw Snouck over. Men zag de kleine handjes bewegen. Pe Prinses ving een ervan met de lippen en drukte er een kus op. Een oogenblik, dat ons niet spoedig meer uit de gedachten zal gaan.

Het moment van den doop in de Grooten kerk op den arm voor de doopvont.

De Gouden Koets met Prinses Juliana, Prins Bernhard en Prinses Beatrix op weg naar de kerk.

een simpel, groot kinderlijk gevoel en ontzag voor het werkelijk Heilige en een diepe ernst voor wat uit de eeuwigheid komt. En dit laatste Licht spreekt ons van dit alles. Het is het licht van onze Christelijk tradities, van wat de grondslagen vormt van ons volksbestaan en staatsbestel en wat wij ook weer in dezen doop van onze laatst geboren Oranjetelg, Prinses Beatrix, onze Prinses, verzinnebeeld vinden.

En daarom welt er warme verteedering thans in het hart van het nuchtere harde Hollandsche volk aan de lage landen bij de zee. Warme verteedering en... hoop. Want het voelt ook door dezen Doop, dat het land nog niet een speelbal is van allerlei kortzichtig egoïsme, blinde eerezucht of grillig bedenkensel maar dat al wat waarlijk Nederlandsch is nog door sterke en edele tradities, het beste van het Verleden met zich voerend, wordt saamgebonden.

De verdeeling van de plaatsen

Rechts naast den preekstoel waren vier zetels geplaatst. In het midden zaten Prins Bernhard en Prinses Juliana. Naast den Prins zat zijn moeder, Prinses Armgard, en naast Prinses Juliana de Koningin. Recht voor den preekstoel waren de zetels voor de vijf peten. In het midden zat Koning Leopold. Rechts van Zijne Majesteit Prinses Alice en naast deze hertog Adolf Friedrich van Mecklenburg; links van den Koning zat de Prinses van Erbach-Schönberg en vervolgens gravin Kotzebue.

Achter deze vijf zetels stonden nog vier stoelen, waarop gezeten waren graaf Kotzebue, de hertogin van Mecklenburg, prins Aschwin en prinses Helena van Erbach-Schönberg.

In de hofbank hadden de grootofficiëren van het huis van de Koningin hun plaatsen. Links van de hofbank en in het vak onmiddellijk daarvoor waren de leden van het civiele huis van de Koningin met hun dames gezeten. Vóór de plaatsen van de leden van het civiele huis in het linkervak waren de plaatsen van den voorzitter van de Eerste Kamer, van den voorzitter der Tweede Kamer en mevrouw van Schaik, van den oudsten (in ancienniteit) minister van staat en mevrouw van Karnebeek, van den president van den Hoogen Raad en mevrouw Feith, van den procureur-generaal bij dit college en mevrouw Berger, en van den minister van staat, mr. D. Fock.

Ter rechterzijde van de hofbank hadden de leden van het militaire huis van Hare Majesteit plaats genomen.

In de regeeringsbank, onmiddellijk onder het orgel, achter de plaatsen voor het diplomatieke corps, waren gezeten de minister-president en de leden van het kabinet met hun dames, met uitzondering van den minister van buitenlandse zaken. In de regeeringsbank waren ook de plaatsen voor den landcommandeur der Duitsche orde Balije van Utrecht, dr. O. J. E. baron van Wassenaer van Catwijck, en voor den gouverneur der residentie, luitenant-generaal J. J. G. baron van Voorst tot Voorst, alsmede voor den secretaris van het hof van arbitrage, mr. Crommelin.

De plaatsen onder het orgel vóór de regeeringsbank werden ingenomen door den minister van buitenlandse zaken, mr. J. A. N. Patijn, en de leden van het diplomatieke corps en van het hof van internationale justitie.

Signatur.....

Datum

12. MAI 1938

he Courant

2 -

DE ROTTERDAMSCH E COURANT

Donderdag 12 Mei 1938

95ste JAARGANG No. 222.

* Uitgave: Nieuwe Rotterdamsche Courant N.V. te Rotterdam.

Hoofredac

Postrekening Rotterdam No. 40.

Postbus No. 824.

Telegra

S BEATRIX IS VANDAAG TEN DOOP GEHO

der Nederlanden.

righeid

K

St. Jacobskerk en in de
ar de stoet voorbij zou
elf uur, toen wij ons
een menigte van duizen-
annen van verwachting
te zien, voor het eerst
te zien.

nen die ordelijke, maar
de stilte, die in de kerk
d.

ch wel een paar duizend
en geen plaats was er
aak onbezet. Zelfs de
d, zoo ook de ruimte ter-
n voor de opstelling van
de Koninklijke Zangver-
eder leiding van Ant

Voor de zooveelste maal in den loop van meer dan vier eeuwen zijn de grijze muren en massieve pilaren van de Groote Kerk in Den Haag van een vorstelijke doopplechtigheid getuige geweest. Hoe vaak is dit al niet geschied! Wij denken aan den doop van prins Willem II, den Koning-stadhouder, aan dien van de latere nakomelingen van het Huis van Oranje en aan al die andere plechtigheden, welke, naar gelang van den tijd waarin zij vielen, hun eigen cachet aan het interieur van de kerk gaven. Nog versch ligt in aller geheugen de schittering, waarin de St. Jacobskerk tijdens het huwelijk van Prinses Juliana en Prins Bernhard was gehuld, en des te soberder indruk heeft thans de eenvoudige versiering gemaakt. Slechts wat groen van groote koningsvarens was rondom den gebeeldhouwen voet van den preekstoel gegroepeerd en op de plaats, waar de heilige handeling zich voltrok, lag een smaakvol tapijt, dat het geluid van de schreden dempte en in kleur wonderwel overeenstemde met het hout van banken en kansel en van de doopvont.

De plechtigheid, welke weer door de radio werd uitgezonden, maakte diepen indruk. En de innigste ontroering zal, in het bijzonder bij de moeders onder die honderdduizenden luisteraars, de stem van het kleine Prinsesje, onbewust van dit alles om haar, hebben teweeggebracht, — dit argelooze kindergeluid door de aangrijpende klanken van redevoering en orgelspel.

Koning Leopold

vakken, de voorzitter e
vereniging van ridders o
orde, de eere-leden en h
het Nederlandsche Rood
militaire commissarissen
het convent van de Joh
pittell der Souvereine C
L. J. A. Trip, voorzitter
herdenking van het 4
jubileum van de Koning
het fonds voor bijzon
Simavi, twee leden van
Vrouwe Broederschap, l
Haagsche comité voor
voogden, notabelen en l
raad der Ned. Hervormd
In het vak, grenzend
zaten op de eerste pla
en mevrouw en daarach
en mevrouw. Dan volg
de vrienden, de oud-ho
Juliana en oud-studiege
dit vak zagen wij prof. H
Hetzelfde vak bood pla
tiet van D. G. G. d.

Prinses Juliana en Prins Bernhard was gehuld, en des te soberder indruk heeft thans de eenvoudige versiering gemaakt. Slechts wat groen van groote koningsvarens was rondom den gebeeldhouwen voet van den preekstoel gegroepeerd en op de plaats, waar de heilige handeling zich voltrok, lag een smaakvol tapijt, dat het geluid van de schreden dempte en in kleur wonderwel overeenstemde met het hout van banken en kansel en van de doopvont.

De plechtigheid, welke weer door de radio werd uitgezonden, maakte diepen indruk. En de innigste ontroering zal, in het bijzonder bij de moeders onder die honderdduizenden luisteraars, de stem van het kleine Prinsesje, onbewust van dit alles om haar, hebben teweeggebracht, — dit argelooze kindergeluid door de aangrijpende klanken van redevoering en orgelspel.

der Nederlanden.

righeid

St. Jacobskerk en in de ar de stoet voorbij zou elf uur, toen wij ons een menigte van duizenden van verwachting te zien, voor het eerst te zien.

men die ordelijke, maar de stilte, die in de kerk d.

ch wel een paar duizend en geen plaats was er vaak onbezet. Zelfs de d, zoo ook de ruimte ten voor de opstelling van de Koninklijke Zangvereniging onder leiding van Anton aan in het koor nog een ne opgeslagen moeten

If was er een contrast. et koor viel de zon in de an de gebrandschilderde het eigenlijke schip van chte de dag minder fel, eidenheid van uniformen hun kleuren te laten toch ook weer niet zoo was min of meer afgek beter in overeenstem-grijze waardigheid van temmige gebeurtenis, die ou worden voltrokken.

plaats overzagen wij de Zij bood een indruk-en een kleurenpracht, as van den 7den Januari ezelde plaats, veelzins eid van dezelfde per-van het Prinselijke paar thans zijn kind ten doop

op van Prinses Juliana zelf was de kerk slechts allersoberst versierd. Eenig groen en wat bloemen, alsmede een tapijt onder den kansel, een looper van daar naar den ingang, vormden haar eenigen tooi.

Het zal iets over kwart voor twaalfen geweest zijn, toen het koor het gezang Lof zij den Heer inzette en het jonge paar, vergezeld van de Koningin, Prinses Armgard, Koning Leopold en de andere peters en meters het gebouw binnentraden. Een oogeblik te voren had men ds. Welter en ds. Blaau-

Het moment van den doop in de Groote kerk; Prinses Juliana staat met Prinses Beatrix op den arm voor de doopvont; ds. Welter verricht den doop.

De verdeeling van de plaatsen

Rechts naast den preekstoel waren vier zetels geplaatst. In het midden zaten Prins Bernhard en Prinses Juliana. Naast den Prins zat zijn moeder, Prinses Armgard, en naast Prinses Juliana de Koningin. Recht voor den

Rechts van dit vak waren de plaatsen van de overige ministers van staat, de ridders grootkruis in de orde van den Nederlandschen Leeuw, in de orde van Oranje-Nassau en in de huisorde van Oranje, die voor zoover zij ook ridder grootkruis in een Belgische orde zijn, ter eere van de aanwezigheid van Koning Leopold het lint der Belgische orde droegen. Onder hen zagen wij den generaal en

Koning Leopold

vakken, de voorzitter e vereeniging van ridders orde, de eere-leden en het Nederlandsche Rood militaire commissarissen het convent van de Joppittel der Souvereine C. L. J. A. Trip, voorzitter herdenking van het 4 jubileum van de Koning het fonds voor bijzon Simavi, twee leden van Vrouwe Broederschap, Haagsche comité voor voogden, notabelen en raad der Ned. Hervormd.

In het vak, grenzend zaten op de eerste plaats en mevrouw en daaracht en mevrouw. Dan volgde de vrienden, de oud-ho Juliana en oud-studiegen dit vak zagen wij prof. Hetzelfde vak bood plaats ident, mr. D. Crena de teuren der Nederland schappij, den directeur ninklijke Petroleum Ma de Kok, den directeur Amersfoort, luitenant-kolt, prof. dr. J. H. Sch die Z.K.H. in de Neder onderwezen, dr. C. Th. Prins Bernhard na zijn burgerziekenhuis heeft architect van de verbou Soestdijk, ir. de Bie Leu

Een kleurrijke groep een deputatie van afsta derlandsche kolonisten ger, bij Kopenhagen, oud-Hollandsche kleeder schenen. Verder waren gereserveerd voor een gr sche studenten, afkomsti Minahassa en Ambon, d universiteiten studeeren

Zeer vele plaatsen in reserveerd voor predik Ned. Hervormde Gem hage. De doop dient vol sacrament plaats te h gemeente. Vandaar de a groot aantal leden der meente te 's-Gravenhag het doophek waren b predikanten te 's-Gr dienstdoende ouderlinge ter weerszijden van de nomen. In een vak, gre hek, waren ouderlinge kerkelijke gemeente gez een vak uitsluitend bes den van ouderlingen e

Verder was een groot genomen door het pers Soestdijk en het person van de Koningin.

In het koor van de k zegening van het huw selijke paar een tribune nu een kleine verhoogin koor van Excelsior.

Voor het aanwijzen v kamerheeren als ceren bijgestaan door officier

2 Mei 1938

No. 222.

ne Courant N.V. te Rotterdam.

Hoofredacteur : Mr. P. C. SWART.

Postrekening Rotterdam No. 40. Den Haag No. 3753.

Postbus No. 824. Telegram-Adres: NIJGH R'dam.

✓ h. Kon. Ned. Meteor. Inst. in de Bilt.
VERWACHTING: Zwakke, later toenemende Z.O. tot Z.W. wind, aanvankelijk licht bewolkt, later toenemende bewolking, in het Z.O. weinig of geen regen, overigens kans op regen, aanvankelijk iets warmer, overdag iets koeler.

AG TEN DOOP GEHOUDEN

al in den loop van meer dan muren en massieve pilaren n Haag van een vorstelijke eweest. Hoe vaak is dit al aan den doop van prins dhouder, aan dien van de t Huis van Oranje en aan al welke, naar gelang van den eigen cachet aan het inte- ng versch ligt in aller geheue St. Jacobskerk tijdens het na en Prins Bernhard was indruk heeft thans de een- kt. Slechts wat groen van ndom den gebeeldhouwden groepeerd en op de plaats, ich voltrok, lag een smaak- n de schreden dempte en in mde met het hout van ban- opvont.

re weer door de radio werd en indruk. En de innigste der bij de moeders onder die ars, de stem van het kleine dit alles om haar, hebben elooze kindergeluid door de redevoering en orgelspel.

Koning Leopold der Belgen.

vakken, de voorzitter en de secretaris der vereeniging van ridders der Militaire Willemsorde, de eere-leden en het hoofdbestuur van het Nederlandsche Roode Kruis en eenige militaire commissarissen van het Roode Kruis, het convent van de Johanniterorde, het kapittel der Souvereine Orde van Malta, mr. L. J. A. Trip, voorzitter van het comité ter herdenking van het 40-jarige regeeringsjubileum van de Koningin, bestuursleden van het fonds voor bijzondere nooden en van Simavi, twee leden van de Illustre Lieve Vrouwe Broederschap, het bestuur van het Haagsche comité voor volksfeesten, kerkvoogden, notabelen en leden van den kerkeeraad der Ned. Hervormde Gemeente te Baarn.

In het vak, grenzende aan het doophek, zaten op de eerste plaatsen dr. J. de Groot en mevrouw en daarachter dr. C. L. de Jongh en mevrouw. Dan volgden de plaatsen voor de vrienden, de oud-hofdames van Prinses Juliana en oud-studiegenooten uit Leiden. In dit vak zagen wij prof. Huizinga en mevrouw. Hetzelfde vak bood plaats o.a. aan den president van de Christelijke Jongh en de direc-

Het binnentreden van den Koninklijken stoet

Prinses Juliana en Prins Bernhard werden bij de deur der kerk ontvangen door den opperkamerheer, mr. W. J. baron van Lynden en door R. A. baron van Hardenbroek van Hardenbroek, kerkvoogd der Ned. Hervormde gemeente en commissaris der Groote Kerk. Even verder, bij den ingang van de consistoriekamer, stond een commissie uit den kerkeeraad om de vorstelijke personen te begroeten. Het waren ds. H. J. Dyckmeester, voorzitter van den kerkeeraad, dr. W. J. de Wilde, scriba, jhr. mr. J. M. M. van Asch van Wijck, advocaat-diaken, en de heer L. Slagter, ouderling.

Ook de Koningin, de Koning der Belgen en de overige vorstelijke personen, die met Hare Majesteit naar de kerk waren gereden, werden door deze commissie ontvangen en naar de consistoriekamer geleid. De eerste kamerheer-ceremoniemeester, jhr. A. G. Sickinghe, stelde daar den stoet op.

Toen de deuren van de consistoriekamer opengingen, schreed de vorstelijke stoet, voorafgegaan door Hare Majesteits opperceremoniemeester, graaf du Monceau, langzaam de kerk binnen. Bij den preekstoel stonden kamerheeren gereed om allen naar hun zetels te geleiden.

Eerst kwamen Koning Leopold en de Koningin, achter dezen Prinses Armgard, Prinses Alice en de hertog van Mecklenburg, vervolgens de prinses van Erbach-Schönberg, gravin Kotzebue en Prins Aschwin, achter dezen de hertogin van Mecklenburg, Prinses Helena van Erbach-Schönberg en graaf Kotzebue.

Prinses Juliana en Prins Bernhard sloten den stoet.

Prinses Beatrix bleef in de consistoriekamer achter, toevertrouwd aan de zorgen van mevrouw Snouck Hurgronje, dame du palais van de Koningin en dienstdoende grootmeesteres van Prinses Juliana.

Intusschen had ds. E. H. Blaauwendraad den preekstoel beklommen. De beide dienstdoende ouderlingen, de heeren L. Slagter en F. J. G. Furda, hadden eveneens hun plaatsen ingenomen.

Het koor van Excelsior deed zich hooren en vol en krachtig klonken de woorden van den lofzang: „Lof zij den Heer, den almachtigen Koning der eere” door de gewijde ruimte.

Toen klonk de stem van den voorganger, het votum uitsprekende, gevolgd door de zegenbede:

Genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal. Amen.

Hierop verzocht ds. Blaauwendraad de gemeente het eerste vers van psalm 100 te zingen, onder welken zang tweemaal gecollecteerd werd voor de armen der gemeente en voor de kerk.

Vervolgens las de predikant voor Marcus 10: vers 13 tot 16, een gedeelte uit het bijbelboek mattheus, waarin de kinderen tot Jezus

indruk heeft thans de een-
kt. Slechts wat groen van
ndom den gebeeldhouwen
groepeerd en op de plaats,
ich voltrok, lag een smaak-
n de schreden dempte en in
mde met het hout van ban-
ppvont.

weër door de radio werd
en indruk. En de innigste
der bij de moeders onder die
rs, de stem van het kleine
lit alles om haar, hebben
elooze kindergeluid door de
redevoering en orgelspel.

Koning Leopold der Belgen.

erk; Prinses Juliana staat met Prinses Beatrix
t; ds. Welter verricht den doop.

vakken, de voorzitter en de secretaris der
vereniging van ridders der Militaire Willems-
orde, de eere-leden en het hoofdbestuur van
het Nederlandsche Roode Kruis en eenige
militaire commissarissen van het Roode Kruis,
het convent van de Johanniterorde, het ka-
pittel der Souvereine Orde van Malta, mr.
L. J. A. Trip, voorzitter van het comité ter
herdenking van het 40-jarige regeerings-
jubileum van de Koningin, bestuursleden van
het fonds voor bijzondere nooden en van
Simavi, twee leden van de Illustre Lieve
Vrouw Broederschap, het bestuur van het
Haagsche comité voor volksfeesten, kerk-
voogden, notabelen en leden van den kerke-
raad der Ned. Hervormde Gemeente te Baarn.

In het vak, grenzende aan het doophek,
zaten op de eerste plaatsen dr. J. de Groot
en mevrouw en daarachter dr. C. L. de Jongh
en mevrouw. Dan volgden de plaatsen voor
de vrienden, de oud-hofdames van Prinses
Juliana en oud-studiegenooten uit Leiden. In
dit vak zagen wij prof. Huizinga en mevrouw.
Hetzelfde vak bood plaats o.a. aan den pre-
sident, mr. D. Crénat de Jongh, en de direc-
teuren der Nederlandsche Handel Maat-
schappij, den directeur-generaal der Kon-
inklijke Petroleum Maatschappij, ir. J. E. F.
de Kok, den directeur van de rijsschool te
Amersfoort, luitenant-kolonel Camerling Hel-
molt, prof. dr. J. H. Scholte, uit Amsterdam,
die Z.K.H. in de Nederlandsche taal heeft
onderwezen, dr. C. Th. van Valkenburg, die
Prins Bernhard na zijn auto-ongeluk in het
burgerziekenhuis heeft behandeld, en den
architect van de verbouwing van het paleis
Soestdijk, ir. de Bie Leuveling Tjeenk.

Een kleurrijke groep vormde in dit vak
een deputatie van afstammelingen van Ne-
derlandsche kolonisten op het eiland Ama-
ger, bij Kopenhagen, welker leden in
oud-Hollandsche kleederdrachten waren ver-
schenen. Verder waren in dit vak plaatsen
gereserveerd voor een groep van acht inheem-
sche studenten, afkomstig van Java, Sumatra,
Minahassa en Ambon, die aan Nederlandsche
universiteiten studeeren.

Zeer vele plaatsen in de kerk waren ge-
reserveerd voor predikanten en leden der
Ned. Hervormde Gemeente te 's-Graven-
hage. De doop dient volgens den aard van het
sacrament plaats te hebben temidden der
gemeente. Vandaar de aanwezigheid van een
groot aantal leden der Ned. Hervormde Ge-
meente te 's-Gravenhage. De banken binnen
het doophek waren bezet door hervormde
predikanten te 's-Gravenhage. De beide
dienstdoende ouderlingen hadden op stoelen
ter weerszijden van de doopvont plaatsge-
nomen. In een vak, grenzend aan het doop-
hek, waren ouderlingen en diakenen dezer
kerkelijke gemeente gezeten. Dan was er nog
een vak uitsluitend bestemd voor genodigden
van ouderlingen en diakenen.

Verder was een groot aantal plaatsen in-
genomen door het personeel van het paleis
Soestdijk en het personeel van de paleizen
van de Koningin.

In het koor van de kerk, waar bij de in-
zegening van het huwelijk van het Prin-
selijke paar een tribune was geplaatst, stond
nu een kleine verhooging, bestemd voor het
koor van Excelsior.

Voor het aanwijzen van de plaatsen deden
kamerheeren als ceremoniemeesters dienst,
biigestaan door officieren van het garnizoen

Majesteit naar de kerk waren gereden, ver-
den door deze commissie ontvangen en naar
de consistoriekamer geleid. De eerste kamer-
heer-ceremoniemeester, jhr. A. G. Sickinghe,
stelde daar den stoet op.

Toen de deuren van de consistoriekamer
opengingen, schreed de vorstelijke stoet, voor-
afgegaan door Harer Majesteits opperceremo-
niemeester, graaf du Monceau, langzaam de
kerk binnen. Bij den preekstoel stonden ka-
merheeren gereed om allen naar hun zetels
te geleiden.

Eerst kwamen Koning Leopold en de
Koningin, achter dezen Prinses Armgard,
Prinses Alice en de hertog van Mecklenburg,
vervolgens de prinses van Erbach-Schönberg,
gravin Kotzebue en Prins Aschwin, achter
dezen de hertogin van Mecklenburg, Prinses
Helena van Erbach-Schönberg en graaf
Kotzebue.

Prinses Juliana en Prins Bernhard sloten
den stoet.

Prinses Beatrix bleef in de consistoriekamer
achter, toevertrouwd aan de zorgen van me-
vrouw Snouck Hurgronje, dame du palais van
de Koningin en dienstdoende grootmeesteres
van Prinses Juliana.

Intusschen had ds. E. H. Blaauwendraad
den preekstoel beklommen. De beide dienst-
doende ouderlingen, de heeren L. Slagter en
F. J. G. Furda, hadden eveneens hun plaatsen
ingenomen.

Het koor van Excelsior deed zich hooren en
vol en krachtig klonken de woorden van den
lofzang: „Lof zij den Heer, den almachtigen
Koning der eere” door de gewijde ruimte.

Toen klonk de stem van den voorganger,
het votum uitsprekende, gevolgd door de
zegenbede:

Genade zij u en vrede van Hem, Die is,
en Die was, en Die komen zal. Amen.

Hierop verzocht ds. Blaauwendraad de ge-
meente het eerste vers van psalm 100 te
zingen, onder welken zang tweemaal gecol-
lecteerd werd voor de armen der gemeente en
voor de kerk.

Vervolgens las de predikant voor Marcus
10: vers 13 tot 16, een gedeelte uit het bij-
belsche verhaal, waarin de kinderen tot Jezus
gebracht werden en de bekende woorden door
Jezus gesproken werden: „Laat de kindkens
tot Mij komen, en verhindert ze niet, want
derzulken is het Koninkrijk Gods”.

Toen ging de predikant voor in gebed,
waarne hij zijn preek hield.

NIEUWS IN DIT NUMMER

BINNENLAND.

DE PLECHTIGHEID VAN DEN DOOP VAN PRINSES BEATRIX.

(Bl. D p. 1)

Het fraaie Noorderlicht, hedennacht hier te
lande en op tal van plaatsen gezien, ging
uit den aard der zaak gepaard met krachtige
magnetische storingen.

De Ford-automobieltentoonstelling te
Rotterdam geopend. (Sport.)

(Bl. A p. 2)

Een zware brand te 's-Hertogenbosch.

(Bl. D p. 3)

De Bank van Frankrijk heeft haar dis-
conto met ½ pct. verlaagd. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 2)

Jaarverslagen:

Bank voor Onroerende Zaken.
(Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 2)

Bij kalmen handel konden op de Amster-
damsche beurs de meeste koersen een weinig
stijgen. Amerikaansche aandelen boven de
pariteit. Nederlandsche staatsfondsen weinig
veranderd. (Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 3)

BUITENLAND.

Een Amerikaansch protest tegen de anti-
Joodsche maatregelen in Duitschland.

(Bl. C p. 1)

Het heet, dat de Japanners het eiland en
ook de plaats Amoy hebben genomen. De
Chineesche troepen zijn naar het vasteland
uitgeweken. Er zijn Amerikaansche en Brit-

Rechts van dit vak waren de plaatsen van
de overige ministers van staat, de ridders
grootkruis in de orde van den Nederlandschen
Leeuw, in de orde van Oranje-Nassau en in
de huisorde van Oranje, die voor zoover zij
ook ridder grootkruis in een Belgische orde
zijn, ter eere van de aanwezigheid van Koning
Leopold het lint der Belgische orde droegen.
Onder hen zagen wij den generaal en

kerk; Prinses Juliana staat met Prinses Beatrix
t; ds. Welter verricht den doop.

Rechts van dit vak waren de plaatsen van de overige ministers van staat, de ridders grootkruis in de orde van den Nederlandschen Leeuw, in de orde van Oranje-Nassau en in de huisorde van Oranje, die voor zoover zij ook ridder grootkruis in een Belgische orde zijn, ter eere van de aanwezigheid van Koning Leopold het lint der Belgische orde droegen.

Onder hen zagen wij den generaal en mevrouw Snijders. Bovendien waren daar gezeten Hr. Ms. gezanten te Parijs, Berlijn, Londen en Brussel, die morgen de gezantenconferentie op het departement van buitenlandsche zaken zullen bijwonen, en de nieuwe gezant te Ankara, dr. Ph. C. Visser. Voorts zagen wij daar den voorzitter van de Algemeene Rekenkamer, de heer Zuyderhoff, en den directeur van het kabinet der Koningin, jhr. mr. van Tets van Goudriaan.

Achter de plaatsen van de leden van het civiele huis van de Koningin waren gezeten de commissarissen der Koningin, de burgemeesters van Amsterdam, 's-Gravenhage en Rotterdam en de leden en griffiers van de beide Kamers der Staten Generaal.

Tot de genoodigden, gezeten achter de leden van het militaire huis, behoorden de leden van den Raad van State, van den Hoogen Raad en van de Algemeene Rekenkamer, de secretarissen-generaal van de departementen van algemeen bestuur, de president van en de procureur-generaal bij het Haagsche gerechtshof, de president van en de officier van justitie bij de Haagsche rechtbank, de president-curator en de rector magnificus van de Leidsche universiteit en de secretaris van den academischen senaat.

In dit vak waren voorts de plaatsen van de burgemeesters der provinciale hoofdsteden, de rentmeesters van het Kroondomein, den landsadvocaat, jhr. mr. G. W. van der Does, verscheidene predikanten, niet behoorende tot de Ned. Hervormde Kerk, de opperrabbijnen van de Ned. Israëlietische en de Portugeesch Israëlietische Gemeente te 's-Gravenhage en de wethouders te dier stede, Gedeputeerde Staten en de griffier van de Staten van Zuid-Holland.

In een der vakken waren plaatsen vrijgehouden voor den aartsbisschop en de bisschoppen van Nederland, voor mgr. van der Tuyn, deken van 's-Gravenhage, en den aartsbisschop der oud-bisschoppelijke cleresie.

Loodrecht op de rijen van het militaire huis en het laatstgenoemde vak waren gezeten de vice-admiraals, luitenant-generaals en generaal-majors in actieve dienst, de kolonels-inspecteurs van wapens en dienst-

Amstelsche Petruskerk, de Kerk, den directeur van de rijsschool te Amersfoort, luitenant-kolonel Camerling Helholt, prof. dr. J. H. Scholte, uit Amsterdam, die Z.K.H. in de Nederlandsche taal heeft onderwezen, dr. C. Th. van Valkenburg, die Prins Bernhard na zijn auto-ongeluk in het burgerziekenhuis heeft behandeld, en den architect van de verbouwing van het paleis Soestdijk, ir. de Bie Leuveling Tjeenk.

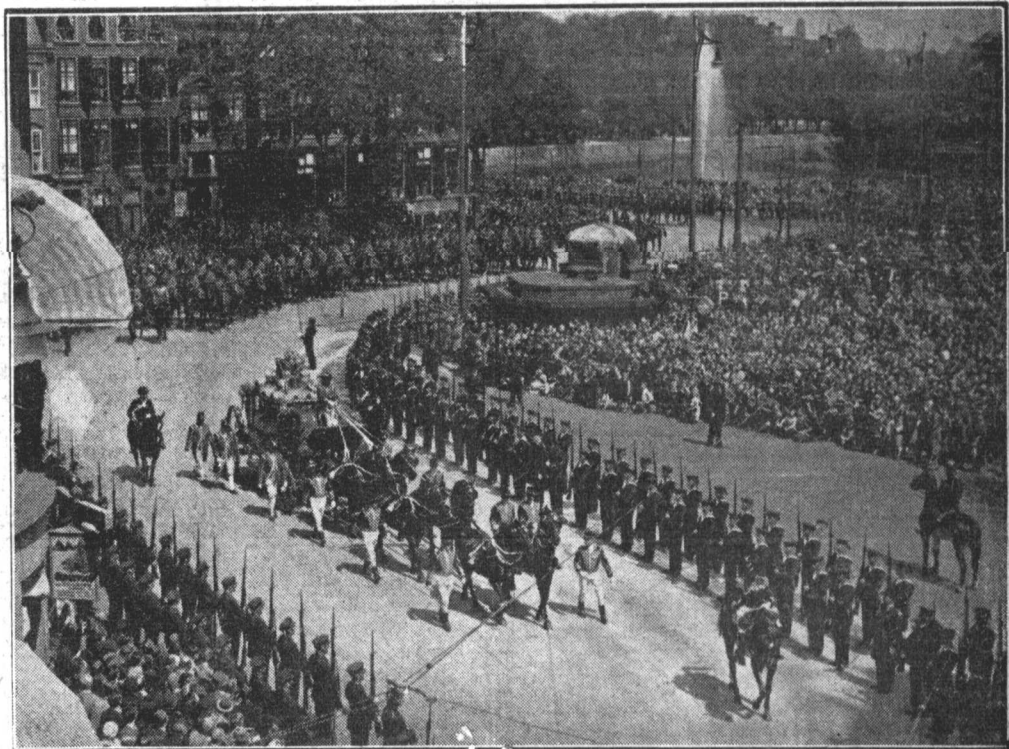
Een kleurrijke groep vormde in dit vak een deputatie van afstammelingen van Nederlandsche kolonisten op het eiland Amager; bij Kopenhagen, welker leden in oud-Hollandsche kleederdrachten waren verschenen. Verder waren in dit vak plaatsen gereserveerd voor een groep van acht inheemsche studenten, afkomstig van Java, Sumatra, Minahassa en Ambon, die aan Nederlandsche universiteiten studeeren.

Zeer vele plaatsen in de kerk waren gereserveerd voor predikanten en leden der Ned. Hervormde Gemeente te 's-Gravenhage. De doop dient volgens den aard van het sacrament plaats te hebben temidden der gemeente. Vandaar de aanwezigheid van een groot aantal leden der Ned. Hervormde Gemeente te 's-Gravenhage. De banken binnen het doophek waren bezet door hervormde predikanten te 's-Gravenhage. De beide dienstdoende ouderlingen hadden op stoelen ter weerszijden van de doopvont plaatsgenomen. In een vak, grenzend aan het doophek, waren ouderlingen en diakenen dezer kerkelijke gemeente gezeten. Dan was er nog een vak uitsluitend bestemd voor genoodigden van ouderlingen en diakenen.

Verder was een groot aantal plaatsen ingenomen door het personeel van het paleis Soestdijk en het personeel van de paleizen van de Koningin.

In het koor van de kerk, waar bij de inzegening van het huwelijk van het Prinselijke paar een tribune was geplaatst, stond nu een kleine verhooging, bestemd voor het koor van Excelsior.

Voor het aanwijzen van de plaatsen deden kamerheeren als ceremoniemeesters dienst, bijgestaan door officieren van het garnizoen te 's-Gravenhage, die als orde-commissarissen fungeerden. Ook leden van het college van collectanten deden dienst als orde-commissarissen. De commiezen-griffier der Eerste en Tweede Kamer geleidden de Kamerleden naar hun plaatsen, en de chef van het kabinet van den minister van buitenlandsche zaken, jhr. mr. G. C. J. van Reenen, bijgestaan door eenige ambtenaren van dat departement, was belast met de aanwijzing van de plaatsen, bestemd voor de leden van het diplomatieke corps en hun dames.

Een overzicht van den Koninklijken stoet op weg naar de Groote Kerk op het Buitenhof te 's-Gravenhage.

derzulken is het Koninkrijk Gods".
Toen ging de predikant voor in gebed, waarne hij zijn preek hield.

NIEUWS IN DIT NUMMER

BINNENLAND.

DE PLECHTIGHEID VAN DEN DOOP VAN PRINSES BEATRIX.

(Bl. D p. 1)

Het fraaie Noorderlicht, hedennacht hier te lande en op tal van plaatsen gezien, ging uit den aard der zaak gepaard met krachtige magnetische storingen.

De Ford-automobieltentoonstelling te Rotterdam geopend. (Sport.)

(Bl. A p. 2)

Een zware brand te 's-Hertogenbosch.

(Bl. D v. 3)

De Bank van Frankrijk heeft haar disconto met ½ pct. verlaagd. (Oec. en Fin.)

(Bl. B p. 2)

Jaarverslagen:

Bank voor Onroerende Zaken. (Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 2)

Bij kalmen handel konden op de Amsterdamsche beurs de meeste koersen een weinig stijgen. Amerikaansche aandelen boven de pariteit. Nederlandsche staatsfondsen weinig veranderd. (Oeconomie en Financiën.)

(Bl. B p. 3)

BUITENLAND.

Een Amerikaansch protest tegen de anti-Joodsche maatregelen in Duitschland.

(Bl. C p. 1)

Het heet, dat de Japanners het eiland en ook de plaats Amoy hebben genomen. De Chineesche troepen zijn naar het vasteland uitgeweken. Er zijn Amerikaansche en Britsche oorlogsschepen naar toe. (Buitenland.)

(Bl. C p. 1)

In den Volkenbondsraad is hedenmorgen de Abessijnsche kwestie ter sprake gekomen. De negus heeft den Raad formeel gevraagd de kwestie opnieuw voor de Assemblee te brengen. (Buitenland.)

(Bl. C p. 1)

Het concours-hippique te Brussel. (Sport.)

(Bl. A p. 2)

Zie verder Laatste Berichten.

(Bl. D. pag. 4)

DE PREEK VAN DS. BLAAUWENDRAAD

Wij zijn saamgekomen voor de plechtige bediening van het sacrament van den heiligen loop. En het is dan ook vanzelfsprekend, dat lat ons aller aandacht vraagt en onze volle aandacht.

Maar dat sluit mede in, dat straks Gods heilige naam zal mogen worden verbonden aan den naam van onze lieve Prinses Beatrix. En dus mee onze bijzondere aandacht gevraagd wordt voor haar en voor haar vorstelijke ouders en grootouders, terwijl onze gedachten reus uitgaan naar hen, die heengingen, maar die thans in den geest met ons zijn. En dat onze aandacht gevraagd wordt voor hen, die als peten of familieleden aan de plechtigheid zullen deelnemen. En dat onze aandacht wordt gericht op allen, die aanwezig zijn, en daardoor de belangrijkheid van deze plechtigheid vergrooten.

Daarom leeft in ons aller hart de bede, dat God Hunne Koninklijke Hoogheden Prinses Juliana en Prins Bernhard een rijken zegen moge schenken, nu zijn hun dochter Prinses Beatrix aan hem mogen opdragen. En de bede, dat God Hare Majesteit onze Koningin en Hare Hoogheid Prinses Armgard in dien zegen doe deelen. En de bede, dat Gods geest dien zegen doe neerdalen over alle aanwezigen en over heel ons volk, dat in oprechte belangstelling met dezen bijzonderen dienst meeleeft.

Een te meer blijft ook daardoor onze volle aandacht gericht op de bediening van het sacrament. En daarom is het dat wij een woord Gods als een inleiding daarop en als een uitlegging daarvan willen doen voorafgaan. Dat woord vonden wij in 1 Johannes 4:8b:

God is liefde.

God is liefde. Om de beteekenis van dit machtige woord eenigszins te benaderen, moeten we wel beginnen met ons te realiseren, dat het een waagstuk is het uit te spreken. Het past niet bij de ervaring, die wij opdeden van de wereld, die toch door God is geschaapen en door hem wordt geleid.

Maar de Bijbel is daar niet bevreesd voor. Er daarom niet bevreesd voor, omdat het niet oppervlakkig wordt gezegd. Johannes, die dit schrijft, kent de volle werkelijkheid van het leven, maar ziet ook een andere werkelijkheid, zooals blijkt uit het vers, dat er op volgt. En die andere werkelijkheid is Christus. Hem kent hij en hem ziet hij. En als hij op hem ziet, dan waagt hij het te zeggen: God is liefde. En dan kan niets daar verandering in brengen. Ook niet het feit, dat de wereld die liefde van God niet heeft begrepen. En ook niet het feit, dat de menschen zich aan die liefde van God hebben vergrepen. Al ziet hij Jezus dan voor zich, zooals hij daar hing aan kruis, dan nog zegt hij: God is liefde. Immers, toen hij bij het kruis stond en om zich heen niets vernam dan spot en verguizing, toen heeft hij ook de woorden van den Heiland gehoord. En dat waren geen woorden van haat of verachting of verbittering, maar van liefde. En dat was die Heiland, die gezegd had: Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien. Dat waren dus woorden Gods. En God sprak door hem, en daarom houdt Johannes vol: God is liefde.

Alle oppervlakkigheid is aan den bijbel vreemd. En alle oppervlakkigheid is vreemd aan hen, die het met den bijbel houden. Dat blijkt ook zoo duidelijk uit het formulier, door onze vaders opgesteld voor de bediening van den heiligen doop. Dat houdt ook de werkelijkheid van het leven volkomen in het

einde toe, en hij is daarmee doorgegaan, direct na zijn opstanding.

Zoo heeft hij overwonnen. En zoo overwon Gods liefde.

En wat we nu hebben van die liefde hebben we van God. Dat is het ook alleen wat elk sacrament ons wil voorhouden. Niet wij doen iets, maar God. Dat is het, wat ons ook het sacrament van den doop wil voorhouden. God komt daarin tot ons en tot onze kinderen. Dat is er de kracht en de beteekenis van.

Daarom verwondert het ons niet, dat die troost ook zoo bijzonder sterk uitkomt in het genoemde formulier. Ja, eigenlijk het voornaamste is, wat het ons wil bijbrengen. Want die zin, waarin gesproken wordt van de moeilijkheden van binnen en van buiten, is eigenlijk niet anders dan een inleiding. Maar dan volgt de hoofdzin en dus ook de hoofdzak. Hoewel dat zoo is, gelooft ge niet, dat uw kinderen in Christus zijn geheiligd, en dus bij hem hooren, en dus behooren gedoopt te wezen?

Dat is weer niet oppervlakkig, omdat „in Christus” ons er direct aan herinnert, hoeveel hij daarvoor heeft moeten lijden. Maar nu zijn ze geheiligd. Nu zijn ze afzonderlijk gesteld. Nu zijn ze veilig gesteld. Veilig voor al wat van buitenaf of van binnen uit hen kwaad zou kunnen doen.

Daarom ging ook Christus' bijzondere zorg uit naar alles wat zwak en ongelukkig was. En daarom heeft hij die bijzondere genegenheid getoond voor de kinderen, die hem gebracht werden. Daarom staat er zoo aandoenlijk van geschreven, dat hij hen omhelsd, de handen opgelegd en gezegend heeft.

En als ergens de weerspiegeling van Gods liefde nog het best bewaard is gebleven, dan in het gezin. En als dat ooit uitkomt, dan vooral als God ons de zorg toevertrouwt voor een kind, een bijzondere gave van hem. Hoe wordt dat dan van alle kanten met liefde omringd. En ook al zijn de omstandigheden moeilijk en al is de zorg groot, hoe moet alles wijken voor de liefde, die naar het kind uitgaat. En daarom spreekt Gods liefde het duidelijkst in het feit, dat ook hij onze jonge kinderen aanneemt, hoewel ze van deze dingen nog niets verstaan.

Maar die openbaring van Gods liefde jegens ons en onze kinderen legt daarbij tegelijk een groote verantwoordelijkheid op ons. Immers we worden geroepen om wat we krijgen ook te beleven en er tot zegen mee te zijn voor anderen.

Daarom gaat het eigenlijk in heel de omgeving van den tekst. Daarom komt dit woord er zelfs tweemaal in voor, dat God liefde is. En beide keeren met de nadrukkelijke bedoeling, dat dat voor ons een aansporing zal zijn om, als we iets van Gods liefde hebben begrepen, ook onze liefde, daardoor gewekt, te toonen aan anderen. Daarom staat het er eigenlijk zoo, dat we er uit moeten lezen, dat God zonder betoonen van liefde niet te denken is. En daarom is de bedoeling, dat het zoo zal zijn, dat iemand, die zich een kind van God noemt, ook niet te denken is zonder betooning van liefde. Niet liefhebben is bij God onbestaanbaar, want liefhebben is nu eenmaal karakteristiek voor het wezen van God. Zoo wil Johannes daar heel nauw bij laten aansluiten, dat niet liefhebben voor een Christen iets onbestaanbaars moet zijn. En dat liefhebben ook voor hem karakteristiek moet wezen.

Hier worden we een oogenblik herinnerd aan wat Paulus schrijft in dat wereldberoemde hoofdstuk van de liefde. Al het andere, wat we hebben, wat we zijn, wat we doen, is minder belangrijk dan dat eene, dat we de

TEOLIN gemakkelijk en mooi...!

Laat Uw huis opknappen met **Teolin**. De lakverf, die in 6 uur droog is! De sterke lakverf, die U in 73 mooie hoogglanskleuren krijgen kunt. Vraagt kleurenkaart aan Uw schilder of verfhandelaar.

Laat Uw auto „Teofluxen”!

N.V. VERNIS-EN
VERFWAREN-
FABRIEK

v/h J. WAGEMAKERS & ZN. BREDA.

(Recl. 31)

we mogen het zien telkens wanneer het sacrament wordt bediend in het midden der gemeente: God is liefde.

En de zekerheid van die genade wordt in het formulier wel heel diep gegrepen en gepeild, als gezegd wordt: als wij soms uit zwakheid in zonde vallen, dan nóg moeten wij aan Gods genade niet vertwijfelen en niet in de zonde blijven. En wel daarom niet, omdat uit den doop blijkt, dat we een eeuwig verbond der genade met God hebben.

Zoo zijn Gods liefde en genade niet te scheiden. En worden beide werkelijkheid voor ons door Gods geest. Daaraan herinnert ons het woord, dat ontleend is aan een brief van Paulus, en dat als een zegen op de gemeente wordt gelegd bij het verlaten van het kerkgebouw. Daar heet het immers: de genade van Jezus Christus, en de liefde van God, en de gemeenschap van den Heiligen Geest moge met u allen zijn.

Als we daarom eigen zwakheid zwaar voelen, en dat doen we altijd als het gaat om ons heil en om dat van onze kinderen, dan mogen we nooit vergeten, dat ook wij zelf zijn gedoopt. En dat in dien doop Gods liefde tot ons gekomen is. En voor altijd. En dat God ons ook de kracht wil geven om onze geloften te betalen en de kracht om tot rijken zegen te worden gesteld ook voor onze kinderen.

Daartoe helpe de Almachtige God ook ons vorstelijke ouderpaar door zijn Heiligen Geest. Amen.

De bediening van den heiligen doop

Na de preek volgde het voorlezen van het formulier van den heiligen doop, eindigende met het stellen van de gebruikelijke vragen aan de ouders van de doopelinge, waarop Prins Bernhard en Prinses Juliana met ja antwoordden.

Wederom zong toen de gemeente en nu gezang 219, vers 1 en 2, en gedurende dit gezang werd Prinses Beatrix binnengevraagd.

Dit was het schoone, het ontroerende moment, waarnaar een ieders gedachten tevoren reeds waren uitgegaan, toen de deuren van de consistoriekamer werden geopend en zich voor de tweede maal een kleurrijke en vorstelijke stoet aan de oogen der toeschouwers vertoonde: de stoet van de jonggeboren Prinsesse, de doopelinge van heden.

Voorop ging de dienstdoende grootmeester van Prinses Juliana, Juckema van Burmania baron Rengers van Warmenhuizen.

Daarna kwam mevrouw Snouck Hurgronje, dragende Prinses Beatrix, en gevolgd door baron Baud en jhr. Dedel, die beiden fungeeren als kamerheeren-slippenhouders van den doopsliuier. De verpleegster van Prinses Beatrix jonkvrouwe Feith

van haat of verachting of verbittering, maar van liefde. En dat was die Heiland, die gezegd had: Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien. Dat waren dus woorden Gods. En God sprak door hem, en daarom houdt Johannes vol: God is liefde.

Alle oppervlakkigheid is aan den bijbel vreemd. En alle oppervlakkigheid is vreemd aan hen, die het met den bijbel houden. Dat blijkt ook zoo duidelijk uit het formulier, door onze vaders opgesteld voor de bediening van den heiligen doop. Dat houdt ook de werkelijkheid van het leven volkomen in het oog. Dat beziet het leven van ons en van onze kinderen ook niet van den oppervlakkigen kant, maar integendeel zoo ernstig mogelijk. Het voelt terecht, dat allerlei moeilijkheden, die ons deel zijn geweest, waarschijnlijk ook onze kinderen niet bespaard zullen blijven. Het vindt dat verschrikkelijk en noemt dat ellende. Maar we mogen er ons oog niet voor sluiten en straks zal blijken, dat we dat ook allerm minst behoeven te doen. En die moeilijkheden bedreigen ons niet alleen van buitenaf, maar ook van binnenuit. Wij zijn zelf niet die we zijn moeten. Dat brengen we mee als we in de wereld komen. En onze kinderen zijn niet die ze zijn moeten, dat zal zich straks al meer openbaren. Maar dat doet niets af aan het feit, dat God liefde is. Als die waarheid maar niet gesteld wordt in oppervlakkigen zin.

En daarom doet het ons juist nu dubbel goed, dat het niet gezegd wordt in een oppervlakkige beteekenis, omdat het gaat om ons heil, en omdat het gaat, en daarbij voelen we het dikwijls nog sterker, om het heil van onze kinderen. Nu doet het ons goed, dat we onze oogen niet behoeven te sluiten voor de werkelijkheid, maar dat we het leven in de oogen mogen zien.

Dan wordt het ons een reden van dankbaarheid, dat we dat mogen zeggen. Dan brengt het een rijken troost. En is het een uiting van datzelfde optimisme, dat den bijbel altijd kenmerkt. En ondanks alles kenmerkt.

Waar ligt het geheim daarvan? Immers daarin, dat ons hier meegedeeld wordt, dat God liefde is, om ons daarmee te zeggen, dat God die liefde niet voor zichzelf heeft bewaard, maar die liefde aan de wereld heeft meegedeeld en zoo breed mogelijk. Dat die liefde er is voor ons en voor onze kinderen.

Zoo sprak Jezus het immers zelf eenmaal uit. Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Wat Johannes hier zegt, is dus niets anders dan een echo op dit woord van Jezus. En een echo op heel het leven van Jezus, dat van dat woord de bevestiging is geweest. Jezus heeft liefgehad, en zijn liefde geplaatst tegenover den haat en de onverschilligheid van de wereld. Hij heeft dat gedaan tot het

God noemt, ook niet te denken is zonder be-
tooning van liefde. Niet liefhebben is bij God
onbestaanbaar, want liefhebben is nu eenmaal
karakteristiek voor het wezen van God. Zoo
wil Johannes daar heel nauw bij laten aan-
sluiten, dat niet liefhebben voor een Christen
iets onbestaanbaars moet zijn. En dat lief-
hebben ook voor hem karakteristiek moet
wezen.

Hier worden we een oogenblik herinnerd
aan wat Paulus schrijft in dat wereldberoemde
hoofdstuk van de liefde. Al het andere, wat
we hebben, wat we zijn, wat we doen, is
minder belangrijk dan dat eene, dat we de
liefde hebben. En dan die liefde, die de
weerspiegeling is van Gods liefde. Dat wil
dus zeggen die liefde, die niet vraagt, maar
geeft, die het niet om zich zelf te doen is,
maar om den ander, die dus geen onderscheid
maakt.

Die liefde, die een antwoord is op Gods
Woord, uit zich op twee manieren.

En wel eerst in liefde tegenover God.
Daarom wekt het formulier na de schuld-
belijdenis en na de genadeverkondiging, die
we er duidelijk in terugvinden, op tot nieuwe
gehoorzaamheid aan God.

En waarin bestaat die nieuwe gehoorzaam-
heid? Als we ons dat realiseren, dan staan
we versteld over het diepe inzicht, dat de
opstellers hebben gehad niet alleen in Gods
liefde, maar ook in onze zwakheid. Wij zou-
den al spoedig geneigd zijn te denken, dat die
nieuwe gehoorzaamheid zich zou moeten uiten
in een optreden van onzen kant. Maar zij
stellen het in heel iets anders. En wel in een
nieuwe afhankelijkheid. In nieuwe afhanke-
lijkheid van God en zijn liefde. Wat moeten
wij doen? Alleen maar meer aanhangen, ver-
trouwen en liefhebben. En wien meer aan-
hangen, vertrouwen en liefhebben? God, die
de vader is van onzen heer Jezus Christus.
God, die liefde is. Maar dan moeten we ook
onze verplichting kennen tegenover ieder
ander, God liefhebben boven alles en onzen
naaste als ons zelf. Dat was wel vanouds
al bekend, maar dat is werkelijkheid gewor-
den in Christus. En gretig heeft hij elke ge-
legenheid aangegrepen om dat meer naar voren
te brengen, en niet zonder resultaat. Johan-
nes zelf, die dit alles neerschrijft, zoo onein-
dig teer, is er een bewijs van. Want hij was
vroeger zoo heel anders van karakter.

Waar zullen we wat God voor ons was
en is eerder en beter toonen dan in eigen
gezin? Maar waar zullen we ook eerder leer-
ren gevoelen hoe moeilijk dat is?

Daarom is het tenslotte een voorrecht dat
we mogen zeggen, dat het een bijzondere ge-
nade is, dat woord te mogen beleven tot zegen
voor ons zelf en voor ons gezin: God is liefde.

Genade wil zeggen, dat het niet bij ons be-
gint, maar bij God. Dat het niet van ons kwam,
maar van God. En dat het altijd van hem
blijft komen.

Johannes vindt het noodig, dat nog eens
heel afzonderlijk te vermelden in deze peri-
coop. Hij zegt: hierin is liefde, niet dat wij
God liefgehad hebben, maar dat hij ons lief-
gehad heeft. En waarin komt die liefde van
God uit? Dat hij zijn Zoon gezonden heeft tot
een verzoening voor onze zonden.

Het is dus alleen Gods genade. Maar niet
een genade, die ver van ons gebleven is, doch
een genade, die God zoo dicht mogelijk tot
ons gebracht heeft. Want daarvoor is Jezus
gekomen en zoo heel nauw met ons leven
verbonden geweest.

En alsof dat niet voldoende was, vooral
voor hen, die straks zouden gelooven in Jezus
nadat hij van de aarde was heengegaan, heeft
hij het nog dichter tot ons gebracht. En wel
doordat hij de sacramenten van doop en
avondmaal heeft ingesteld. Nu hebben wij
niet alleen zijn woord, dat het ons zegt, maar
wij hebben het sacrament als een teeken en
zegel, waardoor ons Gods liefde in Christus,
voor ons en de onzen wordt afgebeeld. We
hooren het niet alleen uit de prediking, maar

ren van de consistoriekamer werden ge-
opend en zich voor de tweede maal een
kleurrijke en vorstelijke stoet aan de oogen
der toeschouwers vertoonde: de stoet van
de jonggeboren Prinsesse, de doopelingen van
heden.

Voorop ging de dienstdoende grootmeester
van Prinses Juliana, Juckema van Bur-
mania baron Rengers van Warmenhuizen.

Daarna kwam mevrouw Snouck Hur-
gronje, dragende Prinses Beatrix, en ge-
volgd door baron Baud en jhr. Dedel, die
beiden fungeeren als kamerheeren-slippen-
houders van den doopsluier. De verpleeg-
ster van Prinses Beatrix, jonkvrouwe Feith,
sloot den stoet.

Langzaam schreed de kleine groep onder
het gemeentegezag binnen; zij stelde zich
ter zijde van den preekstoel op.

Ds. Welter, de hoogbejaarde oud-hof-
prediker, die de bediening van den heiligen
doop zou verrichten, had inmiddels zijn
plaats bij de doopvont ingenomen.

Nu kwam dan het oogenblik, waarop
mevrouw Snouck Hurgronje haar kostbaren
last aan Prinses Juliana overgaf, die met
haar kind in de armen, haar echtgenoot
naast haar, eenige schreden naar voren
ging om haar dochter ten doop te houden.

Ontroerd klonk de stem van den eerbied-
waardigen predikant, toen hij het water op
het voorhoofd van de jonggeboren Prinses
sprenkelde:

Beatrix Wilhelmina Armgard, ik doop
u in den naam des Vaders, en des
Zoons, en des Heiligen Geestes.

Toen breidde ds. Welter zijn handen
zegenend uit over Prinses Beatrix en zeide:

De Heere zegene u, en behoede u.

De Heere doe zijn aangezicht over u
lichten, en zij u genadig.

De Heere verheffe zijn aangezicht
over u en geve u vrede.

Langzaam ging Prinses Juliana, haar kind
dragende, terug naar haar zetel. Het orgel
zette de melodie van Psalm 134 in en plechtig
klonk de gemeentezang van de klassieke
zegenbede, Prinses Beatrix door allen toe-
gezeggen:

Dat 's Heeren zegen op u daal',

Zijn gunst uit Sion u bestraal'.

Hij schiep 't heelaal, Zijn naam ter eer';

Looft, looft nu aller Heeren Heer.

Ds. Blaauwendraad ging daarna voor in
dankgebed, waarna de plechtigheid besloten
werd met den slotzang uit psalm 133: Waar
liefde woont, gebiedt de Heer den zegen.

De predikant sprak ten slotte den zegen
uit. Nog eenmaal klonk de koorzang van
Excelsior, nu met de woorden van het eerste
en vierde vers van gezang 50.

Daarmede was de Godsdienstige plechtig-
heid ten einde.

Prinses Juliana stond op, Prins Bernhard
naast haar, en, het kind rustend in moeders
armen, verlieten zij het kerkgebouw en be-
gaven zich naar de consistoriekamer. Vóór
de Prinses en den Prins uit ging de opper-
ceremoniemeester en ook ditmaal waren
baron Baud en jhr. Dedel slippenhouders.
Daarachter kwamen de Koningin, Koning
Leopold en de overige vorstelijke gasten, ge-
volgd door de dame du palais mevrouw
Snouck Hurgronje en den dienstdoenden
grootmeester van Prinses Juliana.

Na afloop van den dienst bood in de con-
sistoriekamer ds. Dyckmeester, namens den
kerkeraad, Prinses Juliana een kerkboek aan,
in bruin leeren omslag, met een puntigen
overslag en druksluiting, waarop een gouden
knop was. Op dezen knop is het wapen van
Prinses Beatrix gegraveerd. Het boek is in
een bruin lederen etui en de binnenkant is
van wit leer. Met gouden letters staat hierop:

Aan H.K.H. Prinses Beatrix, ter ge-
legenheid van haar doop, aangeboden
door den kerkeraad der Ned. Hervormde
Gemeente te 's-Gravenhage.

12 Mei 1938.

Den vorstelijken gasten werd uitgeleide ge-
daan door de commissies, welke ook te
hunner ontvangst aanwezig waren geweest.

OOK DE
DOOP-VLOER
IN DE GROOTE KERK
IS EEN

PARKETVLOER
WASSENAAR TEL. 710164

Het doopkleed van de kleine Prinses

Jurk, mutsje, kussen en sluier vormen één geheel, bestaande uit zeer fijne en rijk bewerkte Brusselsche kant. Het doopkleed werd besteld door Koningin Emma voor den doop van Koningin Wilhelmina en ook Prinses Juliana is er in gedoopt. Prinses Beatrix is zoodoende de derde generatie, welke in dit kleed den doop ontvangt.

De kantsoort is genaamd point d'angleterre; in de voorbaan van de jurk bevindt zich het Koninklijke wapen met het devies Je Maintiendrai in point de gaze.

Het point d'angleterre is een kantsoort, waarvan de tulle geheel met de naald vervaardigd is, evenals de zich daarin bevindende jours. Er zijn bloemen van uiterst fijne kloskant in verwerkt. De kleur is, gezien den ouderdom, niet wit, doch van een natuurlijk zacht-creme.

Het doopkleed, dat door de firma A la belle dentellière aan het Noordeinde is gereinigd en nieuw opgemaakt, is met strikken van ivoire satijnen linten gegarneerd; het mutsje bestaat uit point de gaze met brides.

Onder de doopjurk is een onderjurk van crème satijn.

EEN STRALENDE DAG

Deze week is, den IJsheiligen met hun kouden Noorden- en Noordoostenwind ten spijt, Den Haag pas volop in zijn groen gekomen.

Heeft men niet gemerkt hoe het met de lindes op het Voorhout is gegaan?

Zij ontplooiën nu pas, voor 't eerst in dit voorjaar, hun licht-groene blaren, en als men daar dezer dagen onderdoor ging had men, ondanks het gure weer, meteen de illusie van de ons te lang onthouden lente meegerekregen.

Elders is het net zoo. De stad staat er op het oogenblik op haar feestelijkst bij. Doch de zoelte in de lucht bleef nog uit. Zij schijnt nu doorgebroken te zijn.

„Warmer“... kondigde het weerbericht voor vandaag aan. Het is werkelijk warmer, een mooie, een stralende dag vol belofte.

En dat past dan wel goed bij het tegelijk ernstige en feestelijke feit van den dag, in het middelpunt waarvan immers het jonge leven in ons Vorstenhuis staat: de zich vernieuwende natuur, die zich voor het zich vernieuwende gezin heeft getooid.

Het is in alle geval een dag geschikt voor zoo'n gebeurtenis, zonder bedenkingen of het mee of tegen zal vallen. Een heldere hemel om op te rekenen en een gulden stralende zon om den luister, die ons wacht, extra-luister bij te zetten wanneer zij gaat schitteren over de kleuren en het goud van de uniformen en de Gouden Koets.

Een vacantedag in den eigenlijken zin des woords is deze dag echter ook, zelfs in den Haag niet. Het raderwerk van het gewone leven draait door, de winkels zijn open, op de kantoren wordt gewerkt. Slechts is het voor de overheidsbureau's vrijaf. En voor de scholen.

Maar ja, zoo'n gebeurtenis voltrekt zich in de stad toch niet zonder diep in haar doen te grijpen. In zoover was het alvast allerminst een dag als een andere, dat bijvoorbeeld reeds om negen uur in een grooten kring om de binnenstad een rijverbod voor auto's enz. inging. Ook was er kennelijk heel wat bezoek van buiten. Op het Rijswijkse Plein raakten wij om half negen al in een opstopping van auto's, die, van den Rijksweg gekomen, Den Haag als doel hadden en — men kon het aan hun oranje-strikken begrijpen — kijkers voor den doopstoet bevatten.

Tegelijk marcheerde van de achterzijde van het Hollandsche Spoorstation een lange colonne soldaten, in het grijs met helm op, één van de detachementen, die straks den weg van den stoet zouden afzetten.

Uit den wind in de zon is 't nu goed!

LOGEERT IN HOTEL BOSCH VAN BREDIUS

TELEFOON 3646 BUSSUM.

TOT JUNI GEREDUCEERDE PRIJZEN.

(Recl. 16)

de Parkstraat opruikt naar haar post aan het Paleis.

Ook commando's dringen nu van buiten tot ons door. Het zijn reeds de afzettings-troepen, die langs den weg worden ingedeeld en er dus — het is thans even over half tien — wel vroeg bij zijn.

• • •

Even hebben wij ons relaas na het bovenstaande afgebroken, om den weg nog eens langs te gaan. Ja, hij is nu overal bezet, ook met publiek, de gaten, die er nog waren, zijn opgevuld. Men is op post en wacht.

Vlaggen.

Dat de stad, waar de stoet passeert, vol vlaggen is behoeven wij wel nauwelijks te zeggen. Dat hebben wij óók geleerd in de vroegere feestdagen. Vroolijk wappert het van vele huizen. Zoo is het beeld van feestelijke afwachting compleet.

VOOR HET PALEIS

Het is evert over 9 uur als wij onzen post ter hoogte van Electrolux in het Noordeinde onze standplaats innemen. Het is hier, vlak voor het paleis, waar de kastanjeboom al vol zijn kaarsen draagt en een breeden schaduw werpt over de Paleisstraat.

Het staat hier vele rijen dik met belangstellenden, van wie velen reeds vroeg hun plaatsen hebben ingenomen.

In den tuin van het gebouw van de Nederlandsche Handelsmaatschappij is een kleine tribune gebouwd. Rechts van het standbeeld van Prins Willem I op het trottoir staat een batterij filmoperateurs en fotografen opgesteld. In het Noordeinde naar den kant van de Heulstraat staat een militaire afzetting, die eden zeer imposanten indruk biedt: het 3e half regiment huzaren, beter bekend onder den naam van de ridders. Het is een martiaal gezicht de hoge berenmutsen met stormbanden, maar de mannen zullen het op dezen dag wel warm hebben.

De afzetting van de politie staat hier voor inspecteur Duffer.

De gemeentereiniging strooit op overvloedige wijze zand. Onder de kolonnades van het Paleis is, zooals vaker met belangrijke plechtigheden in het Vorstelijk huis, een Roode Kruis-post gevestigd.

Om half tien komt met de muziek van de Koninklijke Militaire kapel voorop, de eere-wacht van de grenadiers en de jagers opmarcheeren, met de vaandels van beide regimenten. De tamboers en hoornblazers hebben de witte bandelieren om, en de diepe trommen zijn voor deze gelegenheid in gebruik.

De Koninklijke Militaire kapel stelt zich op ter rechterzijde van den ingang van het paleis.

Om tien minuten over half tien komt er deining onder het publiek, als eenige hof-auto's voorrijden voor het paleis.

Enkele oogenblikken later komen de Koningin, gekleed in een grijze bontjas met groote blauwen hoed en Prins Bernhard, in de ceremonieele tenue van kapitein der grenadiers, naar buiten. De kapel zet het Wilhelmus in, dat het publiek medezingt. Enkele auto's met gevolg sluiten zich aan, en langzaam zet de auto, waarin de Koningin en Prins Bernhard hebben plaats genomen, zich in beweging en verdwijnt uit het gezicht naar het vliegveld Ypenburg. Het publiek juicht luide.

Een oogenblik later komen in galakleeding de commandanten van de regimenten Grenadiers en Jagers, luit.-kolonel J. van Voort-huysen en luit.-kolonel H. D. Scherpenhuizen, de eerewachten inspecteeren. De pluimen, het goud, en de sjerpen flonkeren in de zon.

Om tien minuten voor half elf (als geschiedt op dezen dag op de klok) komt de Gouverneur der Residentie, luit.-generaal J. J. G. baron van Voorst tot Voorst, gevolgd

lachend de toejuichingen met een hoofdknikken beantwoordt, hertog Adolf Friedrich van Mecklenburg, in Duitsch militair uniform, de prinses van Erbach Schönberg, eerbiedwaardige verschijning, en prinses Helena van Erbach Schönberg in een lief-tallig wit gewaad.

Dan valt voor het paleis de rust van het wachten, dat tot tegen eenen duurt. Dan keert het hooge gezelschap aan het Noordeinde terug. Als het zich in het paleis heeft teruggetrokken, weerklinkt het Wilhelmus, door den menigte aangeheven, en dan verschijnen Prinses Juliana met Prinses Beatrix op den arm en Prins Bernhard voor een raam aan de linkerzijde van het paleis. Een donderend gejuich van het publiek, dat op alle mogelijke wijzen met hoeden en zakdoeken wuift, stijgt op. Even later voegt Koning Leopold zich bij hen, die zich op innemende wijze over het Prinsesje buigt.

Nederland

DE VEROUDERDE LEEST

Alle onderwijsstof zij geen examenstof.

Men schrijft ons uit onderwijsskring:

Het middelbare onderwijs is, in den vorm waarin het thans gegeven moet worden, voor een groot deel van de leerlingen uiterst zwaar, zoo niet te zwaar. In het artikel „Waar de schoen wringt“ (avondblad Maandag 2 Mei j.l.) werden als twee oorzaken van de overlading bij het middelbare onderwijs aangewezen: de te groote omvang van het leerplan en de methode van onderwijs. Nu wezen eenige lezers, ouders en leeraren, ons er op, dat er nog andere oorzaken van de overlading zijn aan te wijzen.

Zoo is de sfeer van onrust, waarin vele schoolkinderen den voor den mensch-wording bestemden vrijen tijd doorbrengen, niet bevorderlijk voor de resultaten van het school-onderwijs. Een leeraar vestigde onze aandacht op een beschouwing, die dr. P. Munten-dam in het Nieuwsblad van het Noorden gewijd had aan een in Engeland door artsen ingesteld onderzoek naar de oorzaken van de vermoeidheid bij schoolkinderen. Overdreven beoefening van sport, bioscoopbezoek, danc-ing, radio en tekort aan nachtrust, zijn alle oorzaken van de geestelijke en lichamelijke vermoeidheid, die in Engeland bij vele schoolkinderen wordt waargenomen. Dr. Munten-dam eindigt zijn beschouwing aldus: „Indien zich dus symptomen voordoen bij de school-gaande jeugd, welke toegeschreven moeten worden aan een overmatige vermoeidheid, dan zal men alvorens in het overladen onder-wijisprogram de oorzaak van het euvel te zoeken, eerst in de huiselijke omgeving moeten nagaan of er omstandigheden aanwezig zijn, welke een nadeeligen invloed op het kind uit-oefenen“.

Inderdaad. Wij leeraren ervaren dagelijks, welke goede, maar ook welke slechte werking uitgaat van de levenssfeer buiten de school, waarin een leerling is opgenomen. Vele moeilijkheden, waarmede wij in de klasse te kampen hebben, vloeien voort uit omstandig-heden, waarop wij geen invloed kunnen uit-oefenen.

Denkt men dieper na over al deze door de artsen-enquête aangewezen oorzaken, dan komt men van zelf tot het stellen van de schuld-vraag! En hebben wij dan den moed de vraag te beantwoorden, dan zeggen wij tot

gruipen. In zoover was het alvast allerminst een dag als een andere, dat bijvoorbeeld reeds om negen uur in een grooten kring om de binnenstad een rijverbod voor auto's enz. inging. Ook was er kennelijk heel wat bezoek van buiten. Op het Rijswijksche Plein raakten wij om half negen al in een opstopping van auto's, die, van den Rijksweg gekomen, Den Haag als doel hadden en — men kon het aan hun oranjestrikken begrijpen — kijkers voor den doopstoet bevatten. Tegelijk marcheerde van de achterzijde van het Hollandsche Spoorstation een lange colonne soldaten, in het grijs met helm op, één van de detachementen, die straks den weg van den stoet zouden afzetten.

Voor de soldaatjes was het vroeg dag geweest. Zij moesten reeds om negen uur op de algemeene verzamelpaats, het Malieveld, present zijn. Tusschen acht en negen uur zag men dan ook voortdurend troepen voorbij trekken, aan de stoets aankomen en zich opstellen om dan af te marcheren naar het Malieveld waar zij allereerst gespijsd en ge-laafd zouden worden en vanwaar zij vervolgens naar hun posten zouden gaan, die om 10 uur ingenomen moesten wezen.

Onze berichtgever, die bij het gedoe op het Malieveld een kijkje is gaan nemen zal hierover nog wat meer te vertellen hebben.

Het beloofde weer dezelfde staalkaart van onze weermacht als Den Haag op den huwelijksdag van Prinses Juliana en Prins Bernhard heeft gezien.

Langs den weg

Langs den weg van den stoet begon zich, al zeer bijtijds, de belangstelling af te teekenen. In het ochtendblad hebben wij verteld van de bescheiden toebereidselen, die er tot gisteravond waren gemaakt om aan bevoor-rechten gelegenheid te geven den stoet van een gemakkelijke plaats in een winkelétalage gade te slaan. In den loop van den nacht is daar nog het een en ander bijgekomen. Hier een stellage, daar een geïmproviseerde ver-hooging van wat stoelen en banken, waar-over men planken heeft gelegd, binnen de omheining van een hekje, elders nog een enkele étalage meer, die als amphitheater is ingericht. En behoudens dit zal natuurlijk straks al wat raam is langs den weg van den stoet volop met kijkers zijn opgepropt. In de café's heeft men zich voor gunstige ramen plaatsen kunnen reserveren.

Op straat concentreerde zich de belang-stelling vooreerst om de twee polen van de plechtigheid: het Paleis in het Noordeinde en de Groote kerk. In den vroegen ochtend had de politie de touwen aangebracht tusschen de reeds gisteren langs de trottoirs geslagen paaltjes en waren ook de van het huwelijks-feest bekende hekken geplaatst, zoodat, op eenige doorlaatpunten na de heele weg reeds was afgezet eer de belangstellenden nog kwamen.

Bij de Kerk en het Paleis waren zij er echter al heel vroeg bij. Daar was het om even negen uur welhaast „uitverkocht”, zoo ook op de Groenmarkt, langs de Graven-straat, op het Buitenhof en in de Paleisstraat. Ons publiek heeft van zulke gelegenheden gaandeweg routine gekregen. Vele toeschou-wers bleken zich van taboeretjes en stoeltjes te hebben voorzien en wachtten hun tijd zit-tende achter de afsluiting af. De politie kon zich dan ook tot toezien beperken. De af-sluiting van de door den stoet te volgen weg ging pas om tien uur in, evenwel kon men ook daarna nog gedurende zekeren tijd op een aantal plaatsen passeeren. Maar om dien tijd hadden de meesten, die wilden kij-ken, hun plaatsen reeds ingenomen.

* * *

Op het oogenblik is voor de deur van ons bureau de reiniging bezig de tramrails op te vullen met strooizand, de tram behoeft er vooreerst toch geen gebruik van te maken, want haar dienst staat, voor wat de binnen-stad betreft, stil of is omgelegd.

De straat is vol muziek, want de straat-muzikanten hebben „vrij spel” en doen ons het hoofd rooken met hun vaderlandsche oem-pa's.

Maar daar klinkt betere muziek. Het is de eerewacht van de grenadiers en jagers, die met slaande trom en volle muziek door

een langzaam zet de auto, waarin de Koningin en Prins Bernhard hebben plaats genomen, zich in beweging en verdwijnt uit het gezicht naar het vliegveld Ypenburg. Het publiek juicht luide.

Een oogenblik later komen in galakleeding de commandanten van de regimenten Grenadiers en Jagers, luit.-kolonel J. van Voort-huysen en luit.-kolonel H. D. Scherpenhuyzen, de eerewachten inspecteeren. De pluimen, het goud, en de sjerpen flonkeren in de zon.

Om tien minuten voor half elf (ales ge-schiedt op dezen dag op de klok) komt de Gouverneur der Residentie, luit.-generaal J. J. G. baron van Voorst tot Voorst, gevolgd door zijn adjudanten P. J. Mekkes en J. L. Uyterschout, te paard om de langs den weg geposteerde troepen te inspecteeren.

De minuten verstrijken en elk oogenblik kunnen de Koningin en Koning Leopold van België worden verwacht.

Uit de verte klinken signalen. De com-mando's weerklinken. De trompetters van de ridders blazen fanfares. Een van de groote momenten van dezen dag nadert.

De komst van Koning Leopold.

De Koning der Belgen en de Koningin, Prins Bernhard en het gevolg, waaronder wij opmerken den chef van den Marinestaf, vice-admiraal J. Th. Fürstner, die voor dit bezoek toegevoegd is aan den Koning, inspecteeren, terwijl de Brabançonne gespeeld wordt en het publiek enthousiast juicht, de eerewacht. Daarna gaan zij langzaam naar binnen.

Even later vertoont de Koning zich met de Koningin voor een van de vensters.

Weldra klinken weer signalen en komt het eerste gedeelte van den stoet uit het Noordeinde van de richting Zeestraat aange-renden. Vier kranige marechaussées stellen zich op.

De gala-rijtuigen rijden voor; jhr. Verheyen in zijn roode-gala-kleeding, op een prachtig paard, laat zijn wakend oog over het ge-heel gaan, evenals de hoofdcommissaris van politie, de heer N. G. van der Meij. Voor het standbeeld staan de officieren van het eere-escorte van de huzaren, majoor P. W. Pictus en te luitenant G. V. Cohen Stuart.

HET VERTREK VAN PRINSES BEATRIX.

Dan komt het groote oogenblik. Voor de zijramen zien wij verschillende vorstelijke genoodigden. De gouden koets rijdt voor. De berlines, die aan den koets voorafgaan, rijden de Oranjestraat in, het eerste gedeelte van het escorte van de huzaren, waarbij de witte handkappe nvoor de trompetters (een nieuw ingevoerd iets) opvallen, rijden weg.

Dan zet de muziek het Wilhelmus in. Het volkslied klinkt zacht op als Prinses Juliana, gekleed in een zee-groene zijden gewaad, met een witte hoed, van klein model, met gele veeren, den gouden koets bestijgt. Een dave-rend gejuich weerklinkt, en Prins Bernhard, thans gekleed in de gala-uniform van kapi-tein der grenadiers en getooid met het groot-kruis der Belgische Kroonorde, welke onder-scheiding hem zoo juist door Koning Leopold is verleend, zet zich eveneens in de koets neer, waarna voorzichtig Prinses Beatrix aan H. K. H. wordt aangereikt; een heel klein pakje, broos en wit. Zonder schokken of stooten rijdt de gouden koets weg en vangt de tocht naar de Groote Kerk aan.

Het vertrek van de gasten naar de kerk.

Een tien minuten nadat Prinses Beatrix haa rtocht heeft aangevangen, rijden de auto's voor, alle gesloten.

Het Belgische volkslied klinkt weer en Koning Leopold, getooid met het lint van het grootkruis van den Nederlandschen Leeuw, en de Koningin, gekleed in een donkeren mantel en e enlichtblauwe japon, waarover het purperen lint van de kroonorde van België, nemen in den eersten auto plaats. De toe-juichingen van het publiek blijven aanhou-den, als ook de andere vorstelijke personen voorbijrijden.

Wij zien Prinses Armgard in een donker gewaad en Prinses Alice van Athlone, Prins Aschwin, in donker civiele kleedij, die glim-

oefenen".

Inderaad. Wij leeraren ervaren dagelijks, welke goede, maar ook welke slechte werking uitgaat van de levenssfeer buiten de school, waarin een leerling is opgenomen. Vele moei-lijkheden, waarmede wij in de klasse te kampen hebben, vloeien voort uit omstandig-heden, waarop wij geen invloed kunnen uit-oefenen.

Denkt men dieper na over al deze door de arts-enquête aangewezen oorzaken, dan komt men van zelf tot het stellen van de schuld-vraag! En hebben wij dan den moed de vraag te beantwoorden, dan zeggen wij tot ons zelve: wij volwassenden in het algemeen, wij zijn ten volle verantwoordelijk voor de omgeving, waarin het jonge geslacht zijn eerste levenservaring opdoet en zich een levenshouding zoekt in de wereld, zooals het die vindt.

Ouders en ook leeraren verkondigen zoo gaarne aan de jongeren: „In onzen tijd? Wel, toen werd er hard gewerkt, toen wisten wij niet van de pretjes, die jullie thans kent”.

Het is waar. De „goede oude tijd” was anders dan de tegenwoordige tijd. Maar... hij was anders voor de ouderen, zoowel als voor de jongeren. De ontwikkeling van het maatschappelijk leven en vooral de ontwik-keling van de arbeids- en verkeerstechniek, hebben er toe geleid, dat voor volwas-senen en voor kinderen de grenzen van het genotsleven en het pretjesleven veel en veel ruimer getrokken zijn. En wij hebben nu eenmaal te aanvaarden als een feit, dat er thans meer genotsmogelijkheden bestaan dan een halve eeuw geleden. De waarheid van de onomkeerbaarheid van den tijd staat niet alleen op bladzijde zooveel van een wijsgeerig boek, zij is volle werkelijkheid! Een terugkeer tot oude levensvormen is niet mogelijk, zoolang de ontwikkeling van het maatschappelijke leven aanhoudt.

Hiermede nu hebben zij, die verantwoorde-lijk zijn voor de inrichting van het onderwijs, rekening te houden. De school is er voor h maatschappelijke leven en niet omgekeerd. Het schoolkind is opgenomen in een levens-sfeer, waarin een ander leef-tempo bestaat en waarin meer genotsmogelijkheden verwezenlijkt willen worden dan in de sfeer, waar-in wij ouderen eenmaal geleefd hebben.

Welnu, al zouden alle excessen uit het ge-notsleven van de schooljeugd worden ver-wijderd, al zou tusschen gezin en school een volmaakte samenwerking bestaan, dan nog blijft, naar mijn meening, het leerplan van de middelbare school te omvangrijk. Blijkens bij de redactie binnengekomen brieven van leeraren sta ik in deze meening niet alleen.

De heer W. van Maanen zoekt, als vele van zijn beroepsgeenoten, de oorzaken van de overlading in het te groote aantal school-vakken. Wat de H. B. S. betreft, sta ik op een ander standpunt. Gelijk reeds in het artikel „Waar de schoen wringt” werd geschreven, zijn, naar mijn meening alle thans op een H. B. S. onderwezen vakken nuttig en wen-schelijk. Waarom? Omdat de H. B. S. toch bestemd is jonge menschen af te leveren, die in de maatschappelijke samenleving min of meer leidende functies zullen vervullen. Een deel — een zeer klein deel! — vangt zijn schooltijd aan met de wetenschap wat het worden wil. Voor deze leerlingen is de H.B.S. een school, voorbereidend voor hooger (vak) onderwijs. Deze groep van leerlingen kan het niet stellen zonder de kennis van alle thans onderwezen vakken. Het grootste deel van de leerlingen komt evenwel pas laat tot een beroepskeuze.

Welnu, voor dit deel moet de H. B. S. een school zijn, die en de mogelijkheid van ver-der studeeren en de mogelijkheid van goeden arbeid in het maatschappelijk leven biedt.

De middelmatige leerlingen, die na het be-halen van het einddiploma in overleg met hun ouders een plaats in de wereld van den

Béatrix, Princesse

Hamburgisches
Welt-Wirtschafts-Archiv

0 1 2 3 2 - 0013 000

Signatur

Datum

14. Mai 1938

Le Temps (Paris)

28004

Nr.

PAYS-BAS

Le baptême de la princesse Béatrice

On télégraphie de la Haye :

Dès les premières heures de la matinée, hier jeudi, une foule nombreuse s'était massée le long de l'itinéraire que devait suivre le cortège royal du palais à l'église.

Le roi des Belges était arrivé en avion à 10 heures et s'était immédiatement rendu au palais royal. Bientôt, après son arrivée, la princesse Juliana, portant dans ses bras la petite princesse Béatrice, suivie du prince Bernhard, apparaissait sur le perron et gagnait le carrosse doré de gala, attelé de six chevaux. Des hussards précédaient et suivaient la voiture royale. Derrière, venait l'automobile dans laquelle avaient pris place le roi Léopold et la reine Wilhelmine.

Tout l'elong du parcours, la foule acclama les membres de la famille royale.

Dans l'église se pressaient les membres du corps diplomatique, les hauts fonctionnaires et l'élite de la société de la Haye.

Le premier chambellan, maître des cérémonies, annonça l'arrivée du cortège royal et princier. Le roi Léopold et la reine Wilhelmine marchaient en tête, suivis de la princesse Juliana et du prince Bernhard.

La petite princesse avait été portée dans la sacristie. Le docteur Blaauwendraas, prédicateur de l'Eglise réformée néerlandaise, célébra le service ; il donna lecture de la formule du baptême, puis la grande-maitresse apporta la petite princesse Béatrice et la tendit à sa mère.

C'est le docteur Welter, ancien prédicateur de la cour, qui administra le sacrement à l'enfant, que la princesse Juliana tenait elle-même sur les fonts baptismaux.

On télégraphie de la Haye :

Immédiatement après son arrivée, le roi Léopold a conféré au prince Bernhard le grand-cordon de l'ordre de Léopold.

Le prince portait cette décoration à la cérémonie du baptême. De son côté, le roi des Belges portait en sautoir la grand'croix de l'ordre du Lion néerlandais.

Nieuwe Rotterdamse Courant

Nr. 222 -

De doop van Prinses Beatrix
te 's-Gravenhage

Vroege vogels zijn er altijd. En heelmaal ongelijk hebben die niet, want als men nu eenmaal toch al het vooruitzicht heeft, dat men enkele uren moet gaan staan wachten, dan kan men, om des te zekerder te zijn, dat men een goed plaatsje krijgt, beter er nog maar een uurtje extra aan vast knoopen. Zoo kwamen er vanmorgen tegen achten velen naar de Jacobskerk gewandeld, in de stellige overtuiging, dat zij de eersten zouden zijn, maar die toen moesten ervaren, dat anderen nog al eerder op pad waren gegaan. Intusschen was er nog plaats genoeg op dat moment te vinden. Zoals overal waar de stoet zou passeeren, was ook hier de rijweg met touwen afgezet. Achter die touwen groeide van half acht het aantal kijkers gestaag aan. Eerst vormde zich een lange rij. Wie even na achten kwam, moest zich veelal reeds met een plaatsje in het tweede gelid tevreden stellen, om halfnegen was ook deze rij vol en toen begon het zoo te stroomen, dat binnen een uur de ruimte achter de touwen vrijwel geheel gevuld was met kijkers. En nog stroomde het regelmatig toe in dikke drommen. Waar nog maar een heel kleine gaping was te vinden, werd deze spoedig aangevuld en van negen uur zag men in de buurt van de Jacobskerk achter de touwen slechts één compacte menschenmassa.

In de etalages van de winkels en achter de cafèramen waren zetels gemaakt en daarop zaten zij, die zulk een plaats hadden verworven — hetzij door betaling à contant, hetzij dank zij een goede relatie met den eigenaar van het etablissement, hetzij, dat hij de plaats had gekregen als toegift op een aankoop boven een bepaald bedrag — ook al reeds tijdig op hun post, omdat het naarmate het uur, waarop de stoet zou komen, dichterbij kwam, onmogelijk zou worden, die plaats nog te bereiken.

Velen van hen, die zich de touwen op straat opstelden, toonden reeds eenige routine in dit werk te hebben. Klapstoeltjes en kistjes waren in grooten getale meegenomen en de groote karabiezen met mondvoorraad ontbraken niet. Zoo maakte men het zich makkelijk en gezellig in afwachting van de dingen, die komen zouden.

En het duurde niet lang, of er was al iets bijzonders te zien. Om tien voor negen komt van de zijde van de Groenmarkt een rhythmisch dreunen en stevig in den pas kwam het eskadron huzaren aangemarcheerd, dat tegenover de kerk den weg van den stoet zou markeeren. Dof sloegen de zware schoenen op het asfalt en het gerinkel van de sporen vormde een helder accompagnement. Commando's klonken, de troep hield halt en even later stonden de huzaren opgesteld, man naast man, met het front naar de kerk, den karabijn aan den voet. De groote, forsche kerels met hun zwarte kolbakken maakten een korten indruk. Nauwelijks was het plein voor den ingang van de kerk op deze wijze gestofteerd, of eveneens van de zijde van de Groenmarkt kwam een kleurig gezelschap aangewandeld.

Een aantal Deensche dames en heeren, afkomstig uit Amager en afstammelingen van Nederlandsche kolonisten, die eeuwen geleden zich op dat Deensche eiland hebben gevestigd is speciaal voor hier gekomen om de plechtigheid bij te wonen. Zij hadden zich gestoken in het Nederlandsche nationale

typische amtsgewaad van de Deensche dominees droeg. En terwijl een inspecteur van politie hen den weg naar den voor de gasten bestemden ingang van de kerk wees, kwam een luxe auto aangereden, met vreemde nummerplaten en met het Britisch-Indische onderscheidingsteeken.

Uit die auto stapten de heer en mevrouw dr. Th. C. Visser, de nieuwbenoemde Nederlandsche gezant te Ankara en de bekende leider van menige karakorum-expeditie, waarover hij zoo onderhoudend in ons blad heeft geschreven.

Nauwelijks waren dr. Visser en zijn echtgenoot in de kerk of het commando klonk: Geeft acht! De geweren werden geprecedeerd en van de Groenmarkt kwam de afdeling van de Marine aangemarcheerd, welke bij den ingang van de kerk de eerewacht ging betrekken.

Voorop marcheerden de tamboers en pijpers van de Mariniers, dan volgde de Marinekapel, vervolgens kwam de vaandelwacht met het vaandel van het korps Mariniers en daarachter volgden een detachement matrozen en een detachement mariniers. Het geheel stond onder leiding van den kapitein der mariniers Langeveld.

De tamboers en pijpers, de Marinekapel en het detachement matrozen stelden zich voorbij den met een baldakijn getooiden ingang op, de vaandelwacht en het detachement mariniers bleef aan den anderen kant van dezen ingang. Toen de eerewacht was opgesteld, kregen de andere militairen weer op de plaats rust.

De Marinekapel, onder leiding van kapelmeester Leistikov, kortte den wachttijd met het spelen van vroolijke marschen en andere liedjes. Zoodra het orkest een bekende melodie speelde, begon het publiek van harte mee te zingen.

Tegen elfen klonk opnieuw het bevel: Geeft acht! Weer werden de geweren geprecedeerd.

De gouverneur van de Residentie, generaal Van Voorst tot Voorst, commandant van het veldleger, kwam te paard en vergezeld van zijn adjudant, enkele ordonnans-officiëren en een aantal manschappen — allen waren bereiden — de troepen inspecteeren.

Daarna was het weer op de plaats rust, nu in afwachting van datgene, waarvoor men eigenlijk was gekomen.

Van den tijd van wachten wilden wij graag gebruik maken, om vast het een en ander van ons wedervaren op te schrijven, maar dat bleek nu niet zoo heel eenvoudig. De politie had voor de journalisten, die in de buurt van den ingang van de kerk moesten zijn, een gedeelte van het trottoir schuin tegenover deze deuren gereserveerd. Zoo stonden wij dan met tien, twaalf collega's op een strok trottoir van enkele vierkante meters grootte. En als vee op de beestenmarkt, stonden wij daar tusschen palen en touwen, geduldig te wachten.

Niet dat wij ons over deze plaats willen beklagen. Integendeel. Om te kijken was de plek, welke ons was toebedeeld zeker heel goed. Maar om te schrijven was zij minder geschikt. In arren moede zijn wij maar op de hardsteenen onderpui van het winkelmagazijn achter ons gaan zitten en zoo trachten wij, met onze blocnote op onze hoog opgetrokken knieën — de pui is wel erg laag — te schrijven. En al lukt het nog wel zoo het een en ander op te schrijven, onze groote angst is, dat straks de zetter wel heel groote moeilijkheden zal hebben met het ont-

De doop van Prinses Beatrix te 's-Gravenhage

Vroege vogels zijn er altijd. En heelemaal ongelijk hebben die niet, want als men nu eenmaal toch al het vooruitzicht heeft, dat men enkele uren moet gaan staan wachten, dan kan men, om des te zekerder te zijn, dat men een goed plaatsje krijgt, beter er nog maar een uurtje extra aan vast kroopen. Zoo kwamen er vanmorgen tegen achten velen naar de Jacobskerk gewandeld, in de stellige overtuiging, dat zij de eersten zouden zijn, maar die toen moesten ervaren, dat anderen nog al eerder op pad waren gegaan. Intusschen was er nog plaats genoeg op dat moment te vinden. Zooals overal waar de stoet zou passeeren, was ook hier de rijweg met touwen afgezet. Achter die touwen groeide van half aent het aantal kijkers gestaag aan. Eerst vormde zich een lange rij. Wie even na achten kwam, moest zich veelal reeds met een plaatsje in het tweede gelid tevreden stellen, om halfnegen was ook deze rij vol en toen begon het zoo te stroomen, dat binnen een uur de ruimte achter de touwen vrijwel geheel gevuld was met kijkers. En nog sfoomde het regelmatig toe in dikke drommen. Waar nog maar een heel kleine gaping was te vinden, werd deze spoedig aangevuld en van negen uur zag men in de buurt van de Jacobskerk achter de touwen slechts één compacte menschenmassa.

In de etalages van de winkels en achter de cafèramen waren zetels gemaakt en daarop zaten zij, die zulk een plaats hadden verworven — hetzij door betaling à contant, hetzij dank zij een goede relatie met den eigenaar van het etablissement, hetzij, dat hij de plaats had gekregen als toegift op een aankoop boven een bepaald bedrag — ook al reeds tijdig op hun post, omdat het naarmate het uur, waarop de stoet zou komen, dichterbij kwam, onmogelijk zou worden, die plaats nog te bereiken.

Velen van hen, die zich de touwen op straat opstelden, toonden reeds eenige routine in dit werk te hebben. Klapstoeltjes en kistjes waren in grooten getale meegenomen en de groote karabiezen met mondvoorraad ontbraken niet. Zoo maakte men het zich makkelijk en gezellig in afwachting van de dingen, die komen zouden.

En het duurde niet lang, of er was al iets bijzonders te zien. Om tien voor negen komt van de zijde van de Groenmarkt een rhytmisch dreunen en stevig in den pas kwam het eskadron huzaren aangemarcheerd, dat tegenover de kerk den weg van den stoet zou markeeren. Dof sloegen de zware schoenen op het asfalt en het gerinkel van de sporen vormde een helder accompagnement. Commando's klonken, de troep hield halt en even later stonden de huzaren opgesteld, man naast man, met het front naar de kerk, den karabijn aan den voet. De groote, forsche kerels met hun zwarte kolbakken maakten een korten indruk. Nauwelijks was het plein voor den ingang van de kerk op deze wijze gestoffeerd, of eveneens van de zijde van de Groenmarkt kwam een kleurig gezelschap aangewandeld.

Een aantal Deensche dames en heeren, afkomstig uit Amager en afstammelingen van Nederlandsche kolonisten, die eeuwen geleden zich op dat Deensche eiland hebben gevestigd is speciaal voor hier gekomen om de plechtigheid bij te wonen. Zij hadden zich gestoken in het Nederlandsche nationale costume uit den tijd, toen hun voorvaderen op Amagen kwamen en zij vormden met elkaar een fleurig en kleurig beeld. Zij waren onder leiding van den Deenschen predikant, pastor Tungen, die het voor onze oogen zoo

typische ambtsgewaad van de Deensche dominees droeg. En terwijl een inspecteur van politie hen den weg naar den voor de gasten bestemden ingang van de kerk wees, kwam een luxe auto aangereden, met vreemde nummerplaten en met het Britisch-Indische onderscheidingsteeken.

Uit die auto stapten de heer en mevrouw dr. Th. C. Visser, de nieuwbenoemde Nederlandsche gezant te Ankara en de bekende leider van menige karakorum-expeditie, waarover hij zoo onderhoudend in ons blad heeft geschreven.

Nauwelijks waren dr. Visser en zijn echtgenoot in de kerk of het commando klonk: Geeft acht! De geweren werden geprecenteerd en van de Groenmarkt kwam de afdeling van de Marine aangemarcheerd, welke bij den ingang van de kerk de eewacht ging betrekken.

Voorop marcheerden de tamboers en pijpers van de Mariniers, dan volgde de Marinekapel, vervolgens kwam de vaandelwacht met het vaandel van het korps Mariniers en daarachter volgden een detachement matrozen en een detachement mariniers. Het geheel stond onder leiding van den kapitein der mariniers Langeveld.

De tamboers en pijpers, de Marinekapel en het detachement matrozen stelden zich voorbij den met een baldakijn getooiden ingang op, de vaandelwacht en het detachement mariniers bleef aan den anderen kant van dezen ingang. Toen de eewacht was opgesteld, kregen de andere militairen weer op de plaats rust.

De Marinekapel, onder leiding van kapelmeester Leistikov, kortte den wachttijd met het spelen van vroolijke marschen en andere liedjes. Zoodra het orkest een bekende melodie speelde, begon het publiek van harte mee te zingen.

Tegen elfen klonk opnieuw het bevel: Geeft acht! Weer werden de geweren geprecenteerd.

De gouverneur van de Residentie, generaal Van Voorst tot Voorst, commandant van het veldleger, kwam te paard en vergezeld van zijn adjudant, enkele ordonnans-officieren en een aantal manschappen — allen waren bereiden — de troepen inspecteeren.

Daarna was het weer op de plaats rust, nu in afwachting van datgene, waarvoor men eigenlijk was gekomen.

Van den tijd van wachten wilden wij graag gebruik maken, om vast het een en ander van ons wedervaren op te schrijven, maar dat bleek nu niet zoo heel eenvoudig. De politie had voor de journalisten, die in de buurt van den ingang van de kerk moesten zijn, een gedeelte van het trottoir schuin tegenover deze deuren gereserveerd. Zoo stonden wij dan met tien, twaalf collega's op een strok trottoir van enkele vierkante meters grootte. En als vee op de beestenmarkt, stonden wij daar tusschen palen en touwen, geduldig te wachten.

Niet dat wij ons over deze plaats willen beklagen. Integendeel. Om te kijken was de plek, welke ons was toebedeeld zeker heel goed. Maar om te schrijven was zij minder geschikt. In arren moede zijn wij maar op de hardsteenen onderpui van het winkelmagazijn achter ons gaan zitten en zoo trachten wij, met onze blocnote op onze hoog opgetrokken knieën — de pui is wel erg laag — te schrijven. En al lukt het nog wel zoo het een en ander op te schrijven, onze groote angst is, dat straks de zetter wel heel groote moeilijkheden zal hebben met het ontcijferen van deze onder niet bepaald gunstige omstandigheden opgeteekende krabbels. Mochten er in dat gedeelte van het verslag dus wat veel zetfouten sluipen, dan zij het den zetter bij voorbaat vergeven!

wenden!

HET WEER

Het Kon. Ned. Met. Inst. in de Bilt deelt mede:

Het gebied van hoogen luchtdruk nam in beteekenis toe, doch verplaatste zich Oostwaarts, zoodat de kern thans over Noord-Duitschland ligt.

De Oceaan-depressie trok Noordoostwaarts en breidde haar invloed over het geheel Westelijke deel van de Britsche eilanden uit. Daar waaien krachtige Zuidwestelijke winden, terwijl een regenfront zich Oostwaarts beweegt en vanochtend over Wales lag. Ook langs de Noorsche kust waait het nog krachtig uit het Zuiden, de bewolking is daar nog zwaar, met plaatselijk regen. Overigens heerscht in het geheele waarnemingsgebied rustig helder weer. De temperatuur is vrijwel overal gestegen, de ochtendtemperaturen zijn echter op het vasteland ong veelal ver onder normaal, doch de temperatuur zal in loop van den dag sterk stijgen.

Verwacht wordt, dat het regenfront ons land morgen zal bereiken, zoodat de bewolking wel zal toenemen en regen waarschijnlijk is, behalve in het Zuidooselijke deel van ons land. De wind zal Zuidelijk blijven en later wellicht iets toenemen. De nacht zal zachter zijn, doch overdag zullen de temperaturen niet zoo hoog oploopen als vandaag.